

ΑΝΑΡΧΙΑ

15^η ημέρη

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αρ. Φύλλου 5, 50 δρχ.

22 Δεκέμβρη 1987

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ. ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΨΕΜΑ.

«Τζωρτζ Όργουελ»

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ...

Είναι γνωστό ότι η κυριαρχία ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο κόστισε δισεκατομμύρια ζωές στην ιστορία του ανθρώπινου γένους στο βαθμό που η εφιαλτική της πορεία συντηρείται από εκεί που απευθύνεται: ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

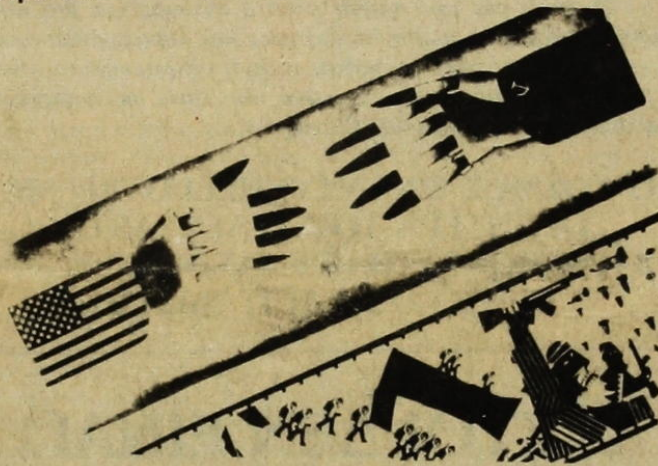
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ πάντα ήταν μια κατάσταση — ένα ατού της εξουσίας για την αναδιανομή της κυριαρχίας. Οι αντιθετικές ισχυρές ροπές που ωθούσαν στον πόλεμο, οικονομικά συμφέροντα, ιμπεριαλιστικές ιδεολογίες, επίδειξη δύναμης, οδηγούσαν τις εξουσίες στην επίλυση των όποιων διαφορών στη βία, στον πόλεμο.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ με τη θεσμοθετημένη της μορφή το ΚΡΑΤΟΣ είναι ακριβώς η ενσάρκωση της βίας και ακριβώς στο χώρο και στη φιλολογία της βίας-πολέμου έχει τον πρώτο λόγο, είναι ο χώρος που κυριαρχεί γιατί νιώθει, μέσα στον εαυτό της, στη φύση της. Με το πέρασμα όμως του πολέμου, του κάθε μέχρι σήμερα πολέμου, η εξουσία και το κράτος περιοριζόταν στα «ειρηνικά» του καθήκοντα προετοιμαζόμενη για άλλο πόλεμο, αφού ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ είναι διαρκής. Οι εργαζόμενοι, η κοινωνία, αριθμητικά λιγότεροι, βρισκόταν μπροστά σε κανούργιους όρους κυριαρχίας, και δεν είχαν παρά να επαναπροσδιορίσουν την τάξη τους, είτε για την αναδιανομή του προϊόντος, είτε για την αλλαγή του κοινωνικού συστήματος.

Έτσι λοιπόν η βιομηχανική κοινωνία στην καπιταλιστική ή κρατικοκαπιταλιστική εκδοχή της στηρίχθηκε όχι μόνο πάνω στην απάνθρωπη εκμεταλλευτική μισθωτή εργασία, αλλά ποτίστηκε με ΑΙΜΑ, πολύ ΑΙΜΑ από αυτούς που σήκωναν στις πλάτες τους το ΠΡΟΪΟΝ, το ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ, την ΑΦΘΟΝΙΑ. Τους εργαζόμενους. Τώρα όμως που η βιομηχανική οργάνωση της παραγωγής φθάνει στη δύση, το πρόβλημα του ΠΟΛΕΜΟΥ, της ΕΙΡΗΝΗΣ είναι πολύπλοκο και σύνθετο προσδίδοντας ταυτόχρονα το στίγμα της ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ, στην αυγή μιας καινούργιας πιο δυναστευτικής φύσης του κράτους και της εξουσίας.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Ο Ρήγαν και ο Γκορμπατσώφ γνωρίζουν στις μέρες μας το ζενίθ της δόξας που η εξουσία παρέχει σ' αυτούς που την υπηρετούν. Σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης οι ειδικοί της εξουσίας κατόρθωσαν να κάνουν αυτό που ούτε η θρησκεία δεν κατάφερε: Να πείσουν τον κόσμο ολόκληρο ότι η ΤΥΧΗ και η ΥΠΑΡΞΗ του ανθρώπινου γένους βρίσκεται στα χέρια δυο ηγετών, στα χέρια δυο στρατών.

Δημοσιογράφοι, κόμματα, διεθνές δίκτυο πληροφορίας, καμπάνες εκκλησιών, ειρηνιστές της ταλαιπωρίας, μας καλούν να γιορτάσουμε, να χορέψουμε, να γίνουμε ευτυχισμένοι επειδή η συμφωνία της κυριαρχίας «έκλεισε» με 4%!!! λιγότερες πυρηνικές κεφαλές από τις υπάρχουσες, και επειδή οι φιλειρηνικές προσπάθειες των δυο ηγετών είναι εγγύηση να μην γίνει ο ΠΟΛΕΜΟΣ.

Και ενώ ο ΠΟΛΕΜΟΣ δεν γίνεται, όλα τα σημεία του ορίζοντος στάνε ΑΙΜΑ, θάβονται νεκροί που σε κανένα προηγούμενο πόλεμο δεν ήταν περισσότεροι.

— IPAN - IRAK. Πόλεμος υιοθετημένος από τους δυο μεγάλους όπου συμμετέχουν οι περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις του κόσμου.

— ΛΙΒΑΝΟΣ: Η εναλλασσόμενη τακτική της κατοχής τότε από Ισραηλινούς, τότε από Σύριους (Αμερική - Ρωσία) πατούν πάνω στα δολοφονημένα πτώματα των Παλαιστινίων.

— Η επίθεση στη Λιβύη κάνει τον πόλεμο βραχυχρόνιο όχι λόγω ειρηνικής διάθεσης αλλά λόγω υπεροχής πολεμικής.

— Ο πόλεμος στο Τσαντ με τη συμμετοχή της «φιλειρηνικής» Γαλλίας.

— Ο πόλεμος στη ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ με τη συμμετοχή των Αμερικάνων.

— Ο ρατσιστικός πόλεμος στη Ν. Αφρική.

— Ο πόλεμος στο κατεχόμενο Αφγανιστάν.

— Ο πόλεμος της Αιθιοπίας στην κατεχόμενη Ερυθραία.

— Ο πόλεμος στη βιετναμικοκρατούμενη ΚΑΜΠΟΤΖΗ.

— Ο πόλεμος των Τούρκων ενάντια στο τουρκοκρατούμενο Κουρδιστάν.

— Ο πόλεμος του IRA ενάντια στην αγγλική αποικιοκρατία.

— Των ΚΑΝΑΚ ενάντια στη Γαλλία.

— Ο πόλεμος του ισπανικού κράτους στη βάσκιχη εθνότητα.

Αυτοί οι πόλεμοι διεξάγονται, αλλά άλλοι τόσοι βρίσκονται προ της έναρξης.

ΠΟΙΑ είναι λοιπόν η ειρήνη; που μας υπόσχονται;

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ «ΑΛΛΟ» ΠΟΛΕΜΟ, ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΓΗ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Το παγκόσμιο σύστημα κυριαρχίας σήμερα, όπως εκφράζεται από τις δυο υπερδυνάμεις, δεν στηρίζεται πλέον,

στη σελ. 2

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΜΟΛΥΝΣΗΣ ΔΕΝ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΑΙ ΑΛΛΑ ΑΝΑΡΕΠΕΤΑΙ

ΜΠΟΡΟΥΝ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΝΑ ΔΙΩΘΟΥΝ ΤΟ ΝΕΦΟΣ;

Το να επισημάνει κανείς ότι στην Αθήνα έχει καταστραφεί το οικολογικό σύστημα και να ισχυριστεί ότι ένα απ' τα αποτελέσματα αυτής της καταστροφής, η ατμοσφαιρική ρύπανση — το νέφος — που τελευταία έκανε έντονα την εμφάνισή του, απειλεί άμεσα τη ζωή μας, θα αποτελούσε μια χιλιοειπωμένη κοινοτοπία. Αλλά το να σιωπά κανείς στη προσπάθεια του κράτους να εμφανιστεί ως σωτήρας απ' το νέφος και δημιουργός ανθρώπινων συνθηκών ζωής, στη σημερινή βαρβαρότητα και εξαχρείωση

της ανθρώπινης ύπαρξης που το ίδιο το κράτος δημιούργησε, είναι το ίδιο επικίνδυνο, όσο και οι επιπτώσεις του νέφους στη ζωή μας.

Γι' αυτό δεν θα μείνουμε στην περιγραφή του ζητήματος, μια και σ' όλους είναι άμεσες οι επιπτώσεις του — αφού όλοι το βιώνουν καθημερινά — αλλά θα προσπαθήσουμε να καταδείξουμε περιληπτικά βέβαια, τα αίτια που τα δημιουργήσαν μια και δεν θα λυθεί αν δεν εκλείψουν αυτά.

Με την ανάπτυξη του κράτους και του κεφαλαίου στην Ελλάδα και το πέρασμα απ' την αγροτική

κοινωνία των κοτοσμπάσηδων, τσιφλικάδων, αγροτών και εμπόρων, στην ανάπτυξη των καπιταλιστικών και εμπορευματικών σχέσεων παραγωγής, η Αθήνα από μια μικρή πόλη συγκεντρώνει σήμερα το μισό πληθυσμό της Ελλάδας. Οι νέες σχέσεις εκμετάλλευσης και κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου επέβαλλαν τη μαζική προλεταριοποίηση ευρύτατων μαζών. Ιδιαίτερα μεταπολεμικά η προσπάθεια ανάπτυξης του κεφαλαίου επιχειρήθηκε με την αύξηση της οικοδομικής δραστηριότητας — ελείψει βιομηχανικής ανάπτυξης — και οδήγησε

εκατομμύρια ανθρώπους στην Αθήνα, ενισχύοντας τη συγκεντρωτική επιβολή του κράτους στο σύνολο της κοινωνικής δραστηριότητας.

Χρησιμοποιώντας το κεφάλαιο τους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους εργάτες για την ανάπτυξη της κυριαρχίας του, επόμενο ήταν να επιβάλλει και στο χώρο — το φυσικό περιβάλλον — την ίδια λογική χρήσης, του εμπορεύματος και της ισοπέδωσης. Με κινητήριο άξονα λοιπόν το εμπόρευμα-κέρδος, το δάσος έγινε οικόπεδο, το ποτάμι οχετός,

στη σελ. 3

από σελ. 1

ούτε εξαρτάται από τη δυναμική των κοινωνιών τους. Η σχετικά απόλυτη δύναμη της εξουσίας, στις χώρες αυτές ιδιαίτερα, πέρασε μέσα από την αποδυνάμωση της κοινωνίας. Τα προβλήματα της κρατικής κυριαρχίας μπορούν λόγω δυνατότητας πλέον να είναι προβλήματα του κράτους στο βαθμό που η κοινωνία δεν μπορεί σήμερα να παρέμβει σ' αυτές τις διαδικασίες.

Το ρώσικο κράτος σήμερα δεν μπορεί κι ούτε στηρίζεται στον ιδεολογικό έλεγχο πάνω στις μάζες. Κανένας Ρώσος δεν πιστεύει ότι δουλεύει για τον κομμουνισμό. Η ρώσικη γραφειοκρατία στηρίζεται πάνω σε μια στρατοκρατική δομή, που μας επιτρέπει να λέμε ότι η ρώσικη κοινωνία μετατρέπεται σε μια στρατοκρατική κοινωνία. Αυτό βέβαια δεν επιβεβαιώνεται από τον ολοκληρωτικό χαρακτήρα του καπιταλισμού της σπάνης που έχει, αλλά από το γεγονός ότι η περισσότερη εργατική δύναμη συμμετέχει στη στρατιωτική παραγωγή. Τα διαφορετικά πρόνομια της στρατιωτικής απασχόλησης, ο προϋπολογισμός επένδυσης στις στρατιωτικές δαπάνες, η ογκώδης παραγωγή στρατιωτικού υλικού, μετατρέπουν μια κοινωνία σε σκοπό για τη στρατοκρατική καταξίωση που κάνει τους Ρώσους να λένε: ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΣΑΣ ΑΦΑΝΙΣΟΥΜΕ. (Και όχι να σας νικήσουμε).

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός από την άλλη βλέπει την παγκόσμια κυριαρχία με σκοπό να εκπληρώσει την ατράνταχτη λογική της ΙΤΤ, της IBM, της MOBIL.

Ενώ μοιράστηκε τα έξοδα το αμερικάνικο κράτος με την ΙΤΤ για το εγχείρημα της Χιλής τώρα μοιράζεται τα έξοδα με την IBM για το εγχείρημα της κυριαρχίας διαμέσου του σύμπαντος.

Η πυρηνική ενέργεια και η τεχνολογία στα χέρια του αμερικάνικου κράτους σημαίνει ολοκληρωτικός έλεγχος πάνω στη δυνατότητα να επεμβαίνει σε κάθε γωνιά της γης, όπου αμφισβητείται η κυριαρχία του.

ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ή ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ

Το ανθρώπινο γένος βλέπει τις δυο υπερδυνάμεις σε μια εφιαλτική πορεία, βλέπει τους κινδύνους του αφανισμού της, βλέπει την ισχύ των όπλων τους, βλέπει τις πυρηνικές δοκιμές, βλέπει και την αδυναμία του. Αυτό όμως που όλοι βλέπουμε και διαπιστώνουμε είναι η ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ της κυριαρχίας που όλο και περισσότερο απλώνεται και ενισχύεται όχι μόνο από τους εξουσιαστές, αλλά και από τους χειροκροτητές των συμφωνιών του στυλ Ρήγκαν - Γκορμπάτσφ, επειδή όσα δεν φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμπαστάρια.

Το ανθρώπινο γένος βλέπει ότι ο ταξικός πολιτισμός που της υποσχόταν αβρότητα, ούτε το πρόβλημα της πείνας δεν έλυσε.

Το ανθρώπινο γένος βλέπει ότι αυτός ο πολιτισμός έφυγε από τα χέρια του και έγινε επικίνδυνος για την ύπαρξή του.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ & ΤΙΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ

Στην εκδήλωση αλληλεγγύης και πληροφόρησης που έγινε στις 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ στο θέατρο Γκλόρια και που διοργανώθηκε από την επιτροπή αντίστασης στην κρατική τρομοκρατία παραβρέθηκαν και μίλησαν:

Από την ΕΑΡ ο Αθανασόπουλος, από το ΚΚΕ εσ. αναγεννητική Αριστερά, ο Αλεξάνδρας, από την Κίνηση για τα Κοινωνικά και Ατομικά Δικαιώματα ο Ζέρβος, ο Γιάννης Σερφίφας από την Διοργανώτρια επιτροπή και ο Γιώργ. Βλασσόπουλος από την Ένωση Αναρχικών Αθηνών. Οι ομιλητές αναφέρθηκαν στην κρατική σκευωρία σε βάρος του Μάκη Μπου-

κουβάλα και της Βαγγελιώς Βογιατζή και στην προσπάθεια του κράτους να διογκώσει τα γεγονότα της Καλογρέζας και να φορτώσει όλες τις ενέργειες ένοπλης δράσης από το '74 και δώθε, στον Κλέαρχο Σμυρναίο και Χριστόφορο Μαρίνο και στους δύο άλλους. Εκδήλωσαν ακόμα, την αλληλεγγύη τους στους τέσσερις προφυλακισμένους αγωνιστές. Στην εκδήλωση διαβάστηκαν κείμενα-χαίρεται των τεσσάρων συντρόφων.

Επακολούθησε συζήτηση και εκτέθηκαν διάφορες απόψεις σχετικά με την συνέχιση της αλληλεγγύης και πληροφόρησης.

ολοκλήρωση την μπουγάδα, ξέρουμε όμως, πως κάποιοι άντρες, συμπεριλαμβανομένου και του διαφημιστή είναι πολύ μαλάκες.

Και μια απορία: πώς θα σας φαινόταν, αν, μια γυναίκα σε πόζα αντίστοιχη με του κυρίου της αφίσσας, κατευθυνόταν προς τον καλό της, κρατώντας ένα μπουκέτο λουλούδια και ένα γρόλο, έχοντας μια λεζάντα που θα έλεγε πως «κάποιοι άντρες», είναι πολύ τυχεροί;

Είπε κανείς, πως η διαφήμιση γελοιοποιεί τις γυναίκες;

Αντί όμως να κτυπάμε τις καμπάνες, να χορεύουμε με τα κλαρίνα, να «συγκινούμαστε» και να ελπίζουμε για τη συμφωνία Ρήγκαν - Γκορμπάτσφ καλύτερα είναι να σκεφτούμε.

Ότι. Η συμφωνία των υπερδυνάμεων και ό,τι προηγήθηκε και ό,τι ακολούθησε ενισχύει τη λειτουργία των υπερδυνάμεων.

Ότι με τον ευδαιμονισμό μας για τη συμφωνία ενισχύουμε τη χειραγωγημένη αντίληψη ότι η ζωή μας βρίσκεται στα χέρια τους.

Ότι το καθεστώς της θεοκρατίας επανέρχεται και η προσευχή προς τον ΜΕΓΑΛΟ ΑΔΕΡΦΟ μας κάνει να ξαναφέρουμε στη μνήμη μας ότι:

— Η πάλη για την ειρήνη είναι πάλη ενάντια σ' αυτό που παράγει τον πόλεμο. Ενάντια στο ΚΡΑΤΟΣ.

— Η πάλη για την ειρήνη είναι ο αγώνας για μια κοινωνία ανθρώπινη χωρίς κυρίαρχους και κυριαρχούμενους.

— Ο αγώνας, για να σπάσει η σιγή νεκροταφείου, είναι ο κοινωνικός πόλεμος, στο μόνο που εμείς ως αναρχικοί θα συμμετέχουμε, υπενθυμίζοντας ότι:

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΕΥΤΥΧΗΣΕΙ ΟΤΑΝ ΜΕ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΗ ΚΡΕΜΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗ.

ΑΥΤΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΖΩΑ: ΕΙΝΑΙ ΚΤΗΝΗ

Μηνυτήρια αναφορά κατέθεσε στις 16 Νοέμβρη η Ελληνική Φιλοζωική Εταιρεία στον εισαγγελέα. Αιτία: Οι βασανισμοί και θανατώσεις... γάτων, απ' τους μπάτσους της φρουράς του Κορυδαλλού, οι οποίοι απ' τον Ιούλη του '87 ηδονίζονται να εγκλωβίζουν γάτες μέσα στις τρύπες του τείχους να τις δέρνουν, να τις κακοποιούν και κατόπιν να τις χτίζουν ζωντανές μέχρι που ή να πεθαίνουν ή να τις αντιληφθούν κάποιοι κρατούμενοι και να τις απελευθερώσουν.

Σχετική καταγγελία για τα συμβάντα είχαν κάνει προ καιρού οι ίδιοι οι κρατούμενοι, τρεις απ' τους οποίους θα καταθέσουν σαν μάρτυρες: Χρήστος Ρούσσος, Χρύσανθος Ραυτόπουλος, Λευτέρης Ηλιάκης.

Μετά λοιπόν την αποκατάσταση των σχέσεων Αστυνομίας-πολίτη με τα θαυμάσια αποτελέσματα που απολαύσαμε τις τελευταίες βδομάδες, οι ΕΛΑΣΙΤΕΣ φέρονται αποφασισμένοι να αποκαταστήσουν τις ήδη διαταραγμένες σχέσεις τους και με τα δύστυχα τα ζώα — βλέπε γάτες σε σακκία παλιότερα, εκτελέσεις και δηλητηριάσεις σκύλων πρόσφατα — έχοντας για σύνθημα του ευγενούς αγώνα τους, το: «Φέρτε μου μια γάτα να τη σκίσω».

Νεφόπληκτοι πολίτες γρηγορείτε!

Η πολυεθνική CALOR μας έλυσε το πρόβλημα της μόλυνσης της ατμόσφαιρας.

Με 4.750 (με ΦΠΑ!) έχεις στην κατοχή σου ένα φίλτρο αέρα. Μπορείς να το χρησιμοποιήσεις ο' έναν κλειστό χώρο και να ζήσεις με... άλλον αέρα.

Οικολογικά κινήματα καιρός να αυτοδιαλυθείτε. Δεν έχετε πια λόγο ύπαρξης. Τώρα αντικαταστήστε τις λευκές μασκές σας με το νέο φίλτρο αέρα CALOR. Καλο... CALOR.

Η λύση για τη μόλυνση της ατμόσφαιρας

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΕΝΑ ΜΑΧΑΙΡΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΞΕΧΩΡΙΣΤΟΣ ΑΝΔΡΑΣ

Είστε άνδρας; Αν ναι και θέλετε να γίνετε ξεχωριστός άνδρας τότε η ευκαιρία σας έχει δοθεί. Αγοράζοντας αυτό το μαχαίρι έχετε ποια στα χέρια σας αυτό το ξεχωριστό που ζητά κάθε άνδρας... Αν τώρα σας συλλαβίσουν και σας δικάσουν γιατί στην κατοχή σας βρίσκονταν αυτό το μαχαίρι ή κάποιο άλλο μην σας νοιάζει.

Αλλάστε ο άντρας ξεχωρίζει για δυο πράγματα - το ένα είναι το μαχαίρι του. Εσείς θα αντιμετωπίσετε τους δικαστές ή τους μπάτσους με το άλλο.

Πιερλεόνε Πόρκου

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Από τη διαφωνία, στον εξεγερτικό αγώνα

Πιερλεόνε Πόρκου

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Από τη διαφωνία στον εξεγερτικό αγώνα

Η σκέψη μας πρέπει να ξεπεράσει όλους τους χώρους των ιδεολογιών, έτσι ώστε το αντιπυρηνικό κίνημα και γενικότερα το κίνημα της προλεταριακής αυτοχειραφέτησης, να αντιληφθεί την αναγκαιότητα της ποιοτικά διαφορετικής επίθεσης που πρέπει να πραγματοποιηθεί σε όλες τις δομές της κυριαρχίας.

Η απαράβατη αναγκαιότητα να δεχθούν επίθεση οι δομές του κράτους — είτε οι κεντρικές, είτε οι περιφερειακές — πηγάζει από το γεγονός ότι κατ' αυτό τον τρόπο γίνεται δυνατό να υποστεί επίθεση η ασφάλεια του ίδιου του κράτους, καθιστώντας έκδηλη τη διαδικασία ελέγχου και κυριαρχίας που ασκείται από μέρους του επάνω στην κοινωνική δομή.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι το αντιπυρηνικό κίνημα θα μπορέσει να υιοθετήσει θέσεις πιο ριζοσπαστικές μόνο εάν κατορθώσει να αρνηθεί την πρακτική της υπατάξεως μιας οικονομικής τάξης βασισμένης πάνω στην έρευνα εναλλακτικών πηγών ενέργειας, τοποθετώντας την επίθεσή του επάνω στην κοινωνική υπόθεση.

Η μοναδική συνεπής συμπεριφορά που μπορεί να υπάρξει απέναντι στις κρατικές δομές είναι αυτή του βίαιου αγώνα, είτε ενάντια σ' αυτές τις ίδιες, είτε ενάντια στις διαδικασίες τους — του ελέγχου και του κοινωνικού προγραμματισμού της ύπαρξης — που υποβαθμίζουν τα άτομα σε ρομποτικοποιημένες μηχανές. Ενάντια στις πρακτικές της κοινωνικής λοβοτομής που πραγματοποιεί το κράτος, είναι ανάγκη να δοθεί απάντηση με την πρακτική των εξεγερτικών απόπειρων.

Ο αντιπυρηνικός αγώνας εάν δεν σταματήσει στο μύθο του ποσοτικού, αλλά αναπτυχθεί δίνοντας μεγαλύτερο βάρος στις ποιοτικές και δημιουργικές πλευρές, θα είναι ένας αγώνας ικανός να ανακαλύψει τα ισχυρά κινήματα της ανατρεπτικής αυτοαπελευθέρωσης πάνω στη συγκεκριμένη προοπτική των πραγματικών επαναστατικών δυνατοτήτων.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ

«Υπήρξε εποχή που είχα εκατό αιτήσεις στο γραφείο μου για μια θέση. Οι νέοι που έρχονταν σε μας, είναι αυξημένες ευφυΐας, έχουν μια κλίση προς το αστυνομικό επάγγελμα, ίσως γοητεύονται από τη στολή, το κράνος, την... "εξουσία", αλλά γρήγορα συνειδητοποιούν ότι δεν έχουν καμιά εξουσία αστυνομικού και τεράστεις ευθύνες...».

Τα παραπάνω ανήκουν σε στέλεχος εταιρείας παροχής προστασίας. Ο συνεχώς αυξανόμενος αριθμός των εταιρειών αυτών μαζί με την αύξηση των κοινωνικοοικονομικών αναγκών που καλύπτουν αποτελούν άλλη μια ένδειξη του αυξανόμενου κοινωνικού φασισμού.

Μετά τους σπεσιαλίστες της καταστολής που δημιούργησαν τα κρατικά σώματα ασφαλείας, ήρθε η σειρά ενός είδους επιχειρηματικού παρακράτους ή παρακράτους των εταιρειών.

Σε ορισμένες πολιτείες των ΗΠΑ γίνονται διαπραγματεύσεις

με ιδιωτικές εταιρείες για την ανάληψη απ' αυτές της διαχείρισης ορισμένων φυλακών. Στην μεγάλη εργατική εξέγερση της 1ης Μάη 1886 στο Σικάγο, το αποτέλεσμα της δράσης των μπράβων του πασίγνωστου γραφείου ιδιωτικής αστυνομίας Pinkerton ήταν και νεκροί.

Μήπως εδώ η πολυεθνική Grup 4 δεν φυλάει τις εγκαταστάσεις της Mobil, και άρα επιτηρεί και τους εργαζόμενους σ' αυτήν;

Το ότι δεν οπλοφορούν οφείλεται στο ότι βρίσκονται ακόμα στην αρχή.

Τέλος, τα παραπάνω λόγια του ιδιωτικού αρχιμπάτσου είναι αποκαλυπτικά και για το αστυνομικό επάγγελμα στην κρατική του μορφή. Με μόνη διαφορά ότι αυτοί που γοητεύονται ειδικά απ' αυτό δεν απογοητεύονται, γιατί γρήγορα συνειδητοποιούν ότι έχουν περισσότερη εξουσία πάνω στους πολίτες, απ' αυτήν που αρκεί νόμιμα. Εξουσία ζωής ή θανάτου και με ελάχιστες ευθύνες.

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΠΕΝΘΗ

Κείμενο του Γιάννη Ταμπάκου, συντρόφου και φίλου του Άγι Στίνα

Στις 19/11/87 πέθανε σε ηλικία 84 ετών ο παλαίμαχος υποδηματεργάτης Κων/νος Κωστόπουλος.

Ο Κων/νιος ήταν μέλος και σύμβουλος του συνδικάτου Υποδηματεργατών Θεσ/κης για πολλά χρόνια συμμετείχε σ' όλους τους απεργιακούς αγώνες, στα δε γεγονότα του Μάη του 1936 όπου δολοφονήθηκαν δώδεκα εργάτες και τραυματίστηκαν πάνω από τριακόσιους από τους μπάτσους. Ο Κων/νιος μαζί με τον Γιαν. Ταμπάκο, που βρίσκονταν στο συμβούλιο του συνδικάτου έπαιζαν σημαντικό ρόλο και σαν

μέλη της κλαδικής απεργιακής επιτροπής. Με την κήρυξη της δικτατορίας Μεταξά συνελήφθησαν μαζί με άλλους συνδικαλιστές του Κ.Κ. και κλείστηκαν σε στρατόπεδο του αεροδρομίου της Μίκρας. Ο Κων/νιος υπήρξε άψογα ηθικό στοιχείο που πολλοί και από το Κ.Κ. παρά της αντισταλινικές αντιολοκληρωτικές του πεποιθήσεις τον εκτιμούσαν, ο δε Ζαφείρης-Βεκίδης γραμματέας των Υποδηματεργατών του Κ.Κ. έλεγε στους οπαδούς του:

«Αυτός αξίζει για δέκα από εμάς».

Υπεύθυνος έκδοσης: Σπυριδωνίδης Δημήτρης Σικίνου 27, ΑΘΗΝΑ

Οι φοιτητικές στα πανεπιστήμια προοπτικές σε μια αναρχική κινητοποίηση και οι εξεγερτικές επέμβασες

Οι παρούσες φοιτητικές κινητοποιήσεις μέσα σε όλα τα ελληνικά πανεπιστήμια, εκφραζόμενες διαμέσου των καταλήψεων, διαδηλώσεων, συμβολικών πράξεων ενάντια στις κοροϊδίες των πολιτικών, καθώς και πολλών άλλων δραστηριοτήτων, έχουν θέσει πλέον επί τάπητος με την έμπρακτη κριτική τους, μια σειρά από βαθιά κοινωνικά προβλήματα.

Δεν μας φαίνεται χρήσιμο να αναφερθούμε στα αιτήματα αυτά που δεν είναι ούτε καν δευτερεύουσας σημασίας και που ξεπροβάλλουν στην επιφάνεια από ανέκαθεν, όταν ξεσπούν αυτού του είδους οι κοινωνικές αντιφάσεις. Αντίθετα μας ενδιαφέρει να επικεντρώσουμε την προσοχή μας εκεί όπου τα προβλήματα είναι ουσιαστικά και που για αυτόν ακριβώς τον λόγο συνεχίζουν να παραμένουν αλύτωτα.

Το σημαντικό πρόβλημα της υποβάθμισης της ποιότητας της γνώσης που δίνεται αυτήν την στιγμή μέσα στο πανεπιστήμιο και που θα συνεχίσει ούτως ή άλλως, εξ αιτίας συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών, να υποβαθμίζεται τα επόμενα χρόνια. Η συνεχής αύξηση της ανεργίας και η διόγκωσή της στο μέλλον, αφορά ένα μεγάλο μέρος όλων αυτών που σήμερα φοιτούν μέσα στις διάφορες πανεπιστημιακές σχολές. Είναι πλέον περισσότερη από ορατή η σημερινή αναντιστοιχία μεταξύ των διαφόρων ειδικοτήσεων που προσφέρουν οι σχολές του πανεπιστημίου και του πολυτεχνείου και των καινούργιων ειδικοτήσεων που έχει ανάγκη για απορρόφηση η αγορά της εργασίας.

Αυτή η τελευταία, η οποία διαμορφώνεται πάντοτε σύμφωνα με τις λειτουργικές αναγκαιότητες αναδιάρθρωσης του παραδοσίου οικονομικού συστήματος ταξικής κυριαρχίας, σήμερα έχει ανάγκη από την προσφορά μιας νέας φύσης ειδίκευσης, που με την σειρά του το σύνολο των εκπαιδευτικών μηχανισμών μιας χώρας καλείται να προμηθεύσει.

Η ένταξη των καινούργιων τεχνολογιών μέσα στο υπάρχον παραγωγικό οικονομικό σύστημα, επιβάλλει αυτήν την στιγμή την ριζική αναδιάρθρωση της ίδιας της επαγγελματικής ειδίκευσης των ατόμων που καλούνται να το επανδρώσουν. Αυτήν την στιγμή λοιπόν χρειάζεται άτομα που να έχουν καινούργιες ειδίκευσεις, δηλαδή διαφορετικές από αυτές του κλασσικού παραγωγικού συστήματος.

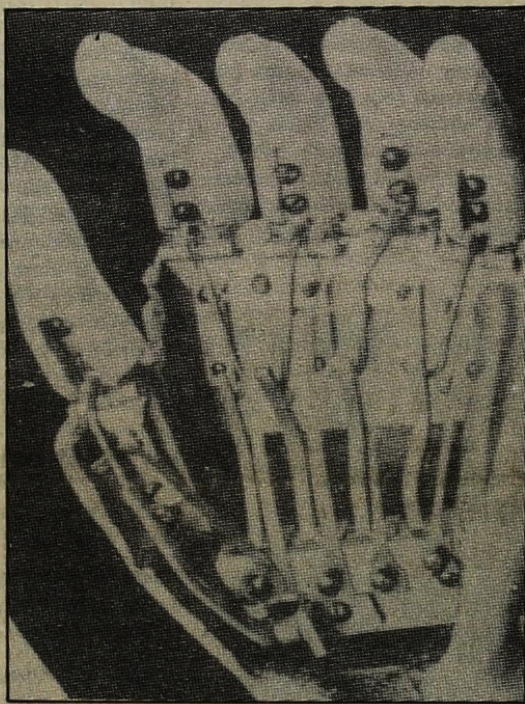
Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι το καινούργιο μεταβιομηχανικό παραγωγικό και κοινωνικό μοντέλο που διαγράφεται στον ορίζοντα έχει ανάγκη από μια οριζόντια μορφή ειδίκευσης, σε σχέση με την κάθετη ειδίκευση που εν μέρει εξακολουθεί να ζητά ακόμα, δεδομένου ότι αυτήν την στιγμή βρισκόμαστε σε μια μεταβατική περίοδο που διαφέρει από την μια περιοχή του κόσμου στην άλλη, ανάλογα βέβαια του βαθμού οικονομικής ανάπτυξης της κάθε χώρας που εντάσσεται σε συγκεκριμένες γεωγραφικές περιοχές.

Η αναγκαιότητα της προμήθευσης από το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας, αυτής της καινούργιας ειδίκευσης, προσδιορίζει τις σημερινές αναντιστοιχίες στη λειτουργία του πανεπιστημίου, που συνεχίζει αντίθετα να παρέχει γνώσεις, που το καινούργιο παραγωγικό μοντέλο δεν έχει πλέον ανάγκη. Το σημερινό ελληνικό παραγωγικό σύστημα έχει πολύ λιγότερο ανάγκη και ποσοτικά και ποιοτικά τις ανώτερες ειδίκευσεις. Εξ αυτού πηγάζει και η διόγκωση του προβλήματος της ανεργίας που αφορά ένα μεγάλο μέρος από τους μελλοντικούς απόφοιτους των ανώτερων και ανώτατων σχολών της χώρας, δεδομένου ότι αυτό που υποδιάζουν των σήμερα δεν αντιστοιχεί στις ειδίκευσεις που η αγορά εργασίας θα έχει ανάγκη αύριο.

Το πρόβλημα αυτό δεν αφορά μόνο τους φοιτητές αλλά όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, δηλαδή όλους τους νέους, και κύρια σε σχέση με την παροχή ποιοτικής γνώσης μέσα από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Μία από τις βασικές τεχνολογίες στις οποίες στηρίζεται το καινούργιο παραγωγικό μοντέλο είναι η πληροφορική. Πιο συγκεκριμένα αυτό σημαίνει ότι το κεφάλαιο και το κράτος σήμερα χρησιμοποιούν σαν κύρια μετατρεπτική πηγή μέσα στην παραγωγική διαδικασία, την πληροφορία. Η παραγωγική διαδικασία βασίζεται πλέον στην γνώση όλων αυτών των πληροφοριών που εξαγονται από αυτήν την ίδια. Η κωδικοποίηση αυτής της γνώσης μέσα στις λεγόμενες τράπεζες δεδομένων αποτελεί πλέον την καινούργια στρατηγική πηγή του κεφαλαίου που είναι ως εκ τούτου και το καινούργιο επενδυτικό στοιχείο μέσα στην παραγωγική διαδικασία.

Μια φανερά επίπτωση που έχει αρχίσει ήδη να διαφαίνεται από αυτή την στιγμή, είναι η ραγδαία μείωση στην ζήτηση ειδίκευσης των λεγόμενων μεσαίων στελεχών τα οποία στις χώρες του προηγμένου καπιταλισμού αποτελούν πλατιά κοινωνικά στρώματα. Ο σταδιακός αυτοματισμός από την άλλη των μέχρι σήμερα μηχανικών-χειρωνακτικών παραγωγικών διαδικασιών, θα έχει σαν αποτέλεσμα την σταδιακή εξαφάνιση όλων αυτών των κατώτατων χειρωνακτικών ειδικοτήσεων.

Οι καινούργιες τεχνολογίες έχουν την δυνατότητα με λίγα λόγια, της ενσωμάτωσης μέσα σε αυτές τις ίδιες, των μέχρι τώρα κατώτατων και μεσαίων ειδικοτήσεων που το σύστημα εμπιστευόταν πριν στους ίδιους τους ανθρώπους.

Η σταδιακή εξαφάνιση της εργατικής τάξης όπως την γνωρίσαμε μέχρι τώρα μέσα από τις μαρξιστικές αναλύσεις και κύρια η αποσύνθεση των μεσαίων στελεχών από την πλευρά της οργανικής τους ένταξης μέσα στην παραγωγική διαδικασία, σημαίνει νέες φοβερές κοινωνικές ανακατατάξεις στην σύνθεση των τάξεων και φυσικά της ταξικής κοινωνίας στο σύνολό της.

Η εξάπλωση της πληροφορικής καθώς και όλων των άλλων καινούργιων τεχνολογιών μέσα στο υπάρχον παραγωγικό σύστημα, θα έχει σαν κύρια συνέπεια τον περιορισμό στην πρόσβαση των δεδομένων, από πλευράς όλων αυτών των ειδικοτήσεων που εξακολουθούν ακόμη σήμερα να εντάσσονται μέσα σε αυτό με τον κλασσικό τρόπο.

Και φυσικά η γνώση όλων αυτών των δεδομένων θα είναι αποκλειστικό κτήμα των ιδιοκτητών των καινούργιων τεχνολογικών συστημάτων, οι οποίοι μάλιστα χρησιμοποιώντας τα τώρα, διαθέτουν την αντικειμενική δυνατότητα να αποκλείουν από τις λειτουργίες τους, δηλαδή από την γνώση τους, όλες αυτές τις κοινωνικές τάξεις των εκμεταλλευόμενων που μέχρι σήμερα τους χρησίμευαν για να κινήσουν τις διαδικασίες που παρέλθονταν παραγωγικού συστήματος.

Η δημιουργία ενός γνωσιολογικού κενού-χάσματος με αφετηρία την αποένταξη των μέχρι τώ-

ρα ζητούμενων κατώτατων και μέσων επαγγελματικών ειδικοτήσεων από το ίδιο το παραγωγικό σύστημα, και η ενσωμάτωση αυτών των ειδικοτήσεων από τα ίδια τα τεχνολογικά εφύη και αυτοματοποιημένα συστήματα θέτουν τις βάσεις πλέον για μια νέα εποχή στην ιστορία της ταξικής κυριαρχίας και εκμετάλλευσης: την τεχνολογική διοίκησή της εκ μέρους της τάξης των εκμεταλλευτών του κεφαλαίου και του κράτους.

Το σημερινό σχολείο και πανεπιστήμιο δεν αποτελούν πλέον κλειστούς χώρους που χαρακτηρίζονται από τα δικά τους ειδικά προβλήματα. Αντίθετα σήμερα αυτά αποτελούν άμεση επέκταση όλου του υπόλοιπου κοινωνικού χώρου για τον λόγο ότι βιώνονται στο εσωτερικό τους όλα τα κοινωνικά προβλήματα και οι αντιθέσεις που χαρακτηρίζουν την κοινωνία στο σύνολό της.

Δεν υπάρχει πλέον μεταβατική περίοδος μέσα στην οποία θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι βρίσκονται οι μαθητές και οι φοιτητές πριν να βγουν, όπως στο παρελθόν, στον κόσμο της εργασίας. Ήδη, ο κόσμος της εργασίας με την πλατύτητά του έννοια, βρίσκεται μέσα στο σημερινό σχολείο και πανεπιστήμιο με όλες του τις κοινωνικές αντιφάσεις. Την αυξανόμενη ανεργία, τις τεράστιες ανατροπές στον χώρο της ειδίκευσης, τους ιδεολογικούς, οικονομικούς και πολιτικούς καταναγκασμούς που τους επιβάλλονται από την πλευρά της τάξης των εκμεταλλευτών.

Το σημερινό σχολείο είναι ένας κοινωνικός χώρος μαζικής αναπαραγωγής της κοινωνικής ειρήνης, σε όρους υπακοής, ελαστικότητας, προσαρμοστικότητας των ατόμων στις καινούργιες αναγκαιότητες του οικονομικού συστήματος παραγωγής των σχέσεων της ταξικής κυριαρχίας. Συμβάλει δραστικά στον προσανατολισμό και την τελική αποδοχή εκ μέρους των ατόμων αυτής της καινούργιας οριζόντιας ειδίκευσης που τώρα το οικονομικό σύστημα έχει ανάγκη. Είναι ένα πολιτικό όργανο, όπως επί παραδείγματι το συνδικάτο στα χέρια των εκμεταλλευτών που συμβάλλει συνειδητά στην παραγωγή μιας μαζικής υποβαθμισμένης γνώσης, ενός νέου είδους κοινωνικού αναλφαριθμητικού, που έχει το παράδοξο χαρακτηριστικό να παράγεται μέσα στα ίδια τα σχολεία.

Ούτε το σημερινό πανεπιστήμιο μπορεί να θεωρηθεί φυσικά όπως στο παρελθόν ο κατ' εξοχήν χώρος παραγωγής των μελλοντικών διευθυντικών στελεχών της ελληνικής κοινωνίας. Το καινούργιο παραγωγικό μοντέλο έχει βέβαια ανάγκη από ανώτατες ποιοτικά εξιδεικεύσεις των διευθυντικών του στελεχών, αλλά αυτές οι ανώτατες εξιδεικεύσεις προορίζονται για μια στενή μειοψηφία των σημερινών φοιτητών και περνούν μέσα από αυστηρά επιλεκτικές διαδικασίες. Ο συντριπτικός αριθμός των σημερινών φοιτητών είτε προορίζεται για το ταμείο ανεργίας, είτε όσον αφορά τους πιο «τυχερούς» για κάποια θέση στο δημόσιο σαν καλοί ή κακοί, ανάλογα με τις εκτιμήσεις, επαγγελματίες. Και η ειδίκευση του φοιτητή σαν «καλού επαγγελματία» και όχι πλέον σαν «καλού επιστήμονα» όπως στο παρελθόν, αντιστοιχεί ακριβώς στην νέα οριζόντια ειδίκευση που το σύστημα έχει ανάγκη.

Αυτή η νέα μορφή ειδίκευσης δεν θα πρέπει όμως να ενοηθεί σαν αποειδίκευση. Το να ξέρεις πολλά αλλά επιφανειακά αντιστοιχεί στην έννοια της οριζόντιας ειδίκευσης, σε σχέση με την γνώση πολύ λιγότερων πραγμάτων, αλλά αρκετά εμβριθέμενων που αντιστοιχούσε στην έννοια της λεγόμενης κάθετης ειδίκευσης που το σύστημα χρειαζόταν στο παρελθόν.

Το πολιτικό πρόβλημα που τίθεται εξ αιτίας όλης αυτής της κατάστασης, δεν είναι μόνο όπως ηγελημένα επισημάνθηκε μέσα από τον αστικό τύπο, χωρισμός της ίδιας της κοινωνίας σε δύο τμήματα. Των προνομιούχων που θα είναι και οι λιγότεροι και των πιο προνομιούχων που θα αγκαλιάζει τα πλατιά κοινωνικά στρώματα, διαχωρισμός ειδικών μονάχα μέσα από ένα αυστηρό οικονομικό πλαίσιο. Η πιο σημαντική άποψη αυτού του επερ-

χόμενου κοινωνικού διαχωρισμού, που σκόπιμα αποκρύπτεται από την εξουσία, δεν είναι τόσο οικονομική δηλαδή ποσοτική αλλά κύρια και βασικά ποιοτική.

Ο διαχωρισμός της κοινωνίας επάνω στην βάση της ένταξης των κοινωνικών τάξεων των εκμεταλλευόμενων μέσα στο σύστημα παραγωγής της κοινωνικής συνείδησης με την επέμβαση του κράτους και η ταυτόχρονη συστημική και μεθοδική τους αποστέρωση από την κατοχή της καινούργιας τεχνολογίας, αποτελεί φυσικά έναν ποιοτικό και όχι ποσοτικό διαχωρισμό που θα ήταν σωστότερο να χαρακτηριστεί σαν αποκλεισμός.

Η νέα αναγκαιότητα προμήθευσης οριζόντιας ειδίκευσης για τις πλατείες μάζες των εκμεταλλευόμενων σημαίνει την μαζική παραγωγή μέσα από τα σχολεία και τα πανεπιστήμια του κράτους μιας ψευτοειδίκευσης που ενταγμένη λειτουργικά μέσα στον παραγωγικό μηχανισμό είναι καθαρά εκτελεστικού χαρακτήρα. Αντίθετα η δυνατότητα ενσωμάτωσης από τα ίδια τα τεχνολογικά συστήματα των παλιών ανθρώπινων χειρωνακτικών και προγραμματικών λειτουργιών, δημιουργεί στην κορυφή τους μια μειοψηφία τεχνοκρατών-διευθυντών που κατέχουν μια πραγματική ειδίκευση, βασισμένη στην γνώση των λειτουργιών των τεχνολογικών συστημάτων. Ως εκ τούτου είναι αυτοί μόνοι που μπορούν να αποφασίσουν για την τύχη όλων των άλλων που τους έχουν ουσιαστικά αποκλείσει στο περιθώριο όλων των ουσιαστικών πολιτικών και κοινωνικών αποφάσεων.

Γίνεται λοιπόν πλέον φανερό ότι η σημερινή κριτική των φοιτητών μέσα από το κίνημα των καταλήψεων, σχετικά με την υποβάθμιση της ποιότητας της γνώσης και με τα αδιέξοδα που δημιουργούνται στην αγορά εργασίας με την αύξηση της ανεργίας, δεν είναι δυνατό να βρουν μια πραγματική λύση εάν δεν κατανοηθούν πρώτα οι ρίζες των προβλημάτων αυτών μέσα από τις παρούσες κοινωνικές ανατροπές. Μόνο ένα πράγμα είναι σίγουρο αυτή τη στιγμή αφού έχει καταδειχθεί από τα ίδια τα γεγονότα.

Η ανεπάρκεια όλων αυτών των συμβολικών ενεργειών που έχουν επικρατήσει μέχρι στιγμής μέσα από το κίνημα των καταλήψεων. Είναι εξάλλου περισσότερο από σίγουρο το γεγονός ότι όλες οι φοιτητικές κομματικές παρατάξεις επιδιώκουν να διοχετεύσουν την ως τώρα εκφραζόμενη δυσφορία και προβληματισμό, αποκλειστικά προς την συμβολική έκφραση (συνθηματολογία, συμβολικές καταλήψεις, συμβολικές διαδηλώσεις) των πραγματικών ταξικών αντιθέσεων που υπάρχουν αντικειμενικά, για να τις παγιδέψουν. Η συμβολική ταξική αντιπαράθεση δεν είναι οπωσδήποτε ταξική σύγκρουση αλλά αντίθετα έχει συνειδητό σκοπό την αυτοκαταστροφή και το τελικό θρήνημα κάθε ταξικής ανατρεπτικής δυναμικής.

Μονάχα ύστερα από την απόκτηση αυτού του επίπεδου πληροφόρησης και συνείδησης, έργο που πρέπει να επιμνησθούν οι αναρχικοί, θα είναι δυνατόν να αποφασισθεί μέσα στη σχολή και στα παν/μια ποιος από τους δύο δρόμους είναι δυνατόν να ακολουθηθεί: αυτός της αυτοδιαχείρισης ή αυτός της καταστροφής τους.

Συγκέντρωση συζήτησης με θέμα: «ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΩΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ» οργάνωσε η ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ στις 7-12-87 στο αμφιθέατρο της νομικής του Παν/μιου Θεσ/νίκης.

από σελ. 1

η θάλασσα βόθρος και η ατμόσφαιρα συλλεκτικής ρύπων και μόλυνσης, φτάνοντας στο σημερινό αδιέξοδο, όπου απειλείται άμεσα η ζωή όλων μας.

Παράλληλα το σύστημα επέβαλλε, ως ασφαλιστική δικλείδα, την ιδεολογική του κυριαρχία με την καλλιέργεια και καθιέρωση νέων αξιών στη κοινωνία. Έτσι ο καταναλωτισμός, η εξατομίκευση, ο φιλοτομαρισμός, το κυνήγι του βολέματος, του αυτοκινήτου, του βίντεο κλπ. και υπερπαραστατικά ο κατακερματισμός και η ισοπέδωση οδηγούν στην απάθεια, τη σιωπή και την έλλειψη αντίδρασης στα οξυμένα κοινωνικά προβλήματα, όπως παρατηρείται σήμερα με το πρόβλημα του νέφους.

Ταυτόχρονα, η δράση των κομματικών μηχανισμών και η προσπάθειά τους να καναλιζάρουν κάθε αντίδραση στο κοινοβουλευτικό και καθεστωτικό παιχνίδι της νομής της εξουσίας, εμποδίζει τη άμεση δράση των καταπιεσμένων ενάντια στις επιλογές του κράτους και του κεφαλαίου.

Μπροσ στο σημερινό αδιέξοδο του θανατηφόρου πια νέφους το πασοκικό κράτος, εκφραστή της κομπίνας, του πολικαντισμού, των μικρομεσάων, προσπαθώντας να εξωραϊστεί εξήγγειλε νέα μέτρα που στην ουσία κάθε άλλο παρά την εξάλειψη των αιτιών που δημιουργήσαν το νέφος έχουν ως σκοπό.

Ποια άλλη λύση θα μπορούσε να επινοήσει ο εκφραστής του φασιστικού λαϊκισμού και του

«αυριατισμού» απ' την επέκταση του αστυνομικού κράτους και απ' αυτή τη περίπτωση. Έτσι οι μικροαστοί-νοικοκυραίοι μπορούν να μείνουν ήσυχοι, αφού ο Κουτσόγιωργας και ο Δροσογιάννης θα εξαπολύσουν το νέο τμήμα της ΕΛΑΣ που θα φτιάξουν και με γερανούς, περιπολικά και ΚΟΜΠΟΥΤΕΡ! θα συλλάβουν και θα εξοντώσουν το νέφος. Πέρα απ' το κωμικό της πρότασης επισημαίνουμε τη νέα επέκταση της αστυνόμευσης, με πρόσημα το κυνήγι των ΙΧδίων και ταξιδιτών, που καταδεικνύει το κίνδυνο της αυξανόμενης ολοκλήρωσης και εξέλιξης του ΠΑΣΟΚικού κράτους σε σύγχρονο αστυνομικό κράτος.

Η προσπάθεια να καθυσχεστεί ο νοικοκυραίος-μικροαστός γίνεται πιο έντονη με τη σύνδεση των

διαδηλώσεων και του νέφους και της επικίνδυνης λογικής τους να τις περιορίσουν και να τις απαγορεύσουν. Το κράτος της τάξης και της σιγής νεκροταφείου είναι η βασική τους επιδίωξη.

Ταυτόχρονα με την επιβολή του συνεχούς ωραρίου, γίνεται προσπάθεια να αξιοποιηθεί ο χρόνος της παραγωγής-κατανάλωσης πιο ορθολογικά και πιο οργανωμένα για το συμφέρον των εκμεταλλευτών-εμπόρων και των νέων σχέσεων κυριαρχίας, που απαιτούνται σήμερα για να ξεπεράσουν τα αδιέξοδα του υπερκαταναλωτισμού που οι ίδιοι (πολυεθνικές αυτοκινήτων και ντόπιοι μεσαζόντες) είχαν προωθήσει και επιβάλλει. Έτσι οι σημερινές εργαζόμενες-καταναλώτριες θα πρέπει με μια κίνηση συνεχόμενη να παράγει, να καταναλώνει και

εξουθενωμένος και «ευχαριστημένος» να παρακολουθεί «κλεισμένος σπίτι του τα θαύματα και τα έργα των διαχειριστών της εξουσίας στη τηλεόραση.

Σαν κοινωνία του θεάματος που φοβάται την ανατροπή αλλά φοβάται τον εκσυγχρονισμό προσφέρει τις οικολογικές καταστροφές που η ίδια προξένησε, σαν θέαμα για να κερδίσει για άλλη μια φορά την συνείδηση μέσα απ' τη λύση που θα πρόσφερε ο φόβος των υφιστασμένων πολιτών.

Οι οικολογικές κινήσεις όταν δεν δρουν ενάντια στα αίτια και απ' αυτούς που τα δημιουργήσαν δεν αποτελούν πρόβλημα για το σύστημα. Απεναντίας η φυσιογνωμία και η πρακτική τους, επιτρέπει στην εξουσία εκ του ασφαλούς να διακηρύξει την δημοκρατικότητά της, αλλά και να ιδιοποιείται συγχρόνως τις λύσεις

που προσφέρουν για τα περιβαλλοντικά προβλήματα, ικανοποιώντας έτσι και τις ανάγκες εκσυγχρονισμού της.

Οι οποιοσδήποτε «τεχνικές λύσεις» του προβλήματος δεν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Είναι λύσεις που προωθούνται από τους κύριους υπεύθυνους του κακού. Η λογική του θύτη, που γίνεται και σωτήρας, μας αφήνει αδιάφορους.

Η άμεση δράση των ανθρώπων ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, αποκλείοντας τους χειραγωγούς, των κάθε λογής κομματικών μηχανισμών, αποτελεί την προϋπόθεση για τη καταστροφή των αιτιών και κατά συνέπεια όλων αυτών που συντηρούν και διαιωνίζουν την καταστροφική για την ανθρωπότητα περιβαλλοντική μόλυνση του καπιταλισμού.

ΦΥΛΑΚΕΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

«ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΛΑΡΙΣΑ». Αυτός ο γεωγραφικός προσδιορισμός είναι η κραυγή-προσγείωση στο σύγχρονο κάτεργο.

Λίγα χιλιόμετρα έξω από τη Λάρισα, βρίσκεται η αναδυόμενη κόλαση των ελληνικών φυλακών. Η Κέρκυρα «πέρασε», ανήκει στο Μεσαίωνα, τώρα πα ο Μεσαίωνας ανήκει στη Λάρισα. Φυλακή «μειζονας ασφάλειας» σημαίνει τρόμος, φρίκη, κτηνωδία, συνεχής πρόκληση, ισοπέδωση, υποταγή, εξόντωση. Η μικρομεσαία κοινωνία μπορεί να κοιμάται ήσυχη, η καταναλωτική ευδαιμονία της δεν κινδυνεύει!

Για όσους πίστεψαν ότι τα παραπάνω αναφέρονται σε σενάριο ταινίας επιστημονικής φαντασίας, τα γεγονότα έρχονται να αποδείξουν την αφάνταστη κτηνωδία, του επιστημονικά σχεδιασμένου σύγχρονου σωφρονιστικού συστήματος.

Στις αρχές του Οχτώβρη του 1987 ο 23χρονος Αναστάσιος Καρράς καταπίνει σιδερένια αντικείμενα για να καταφέρει να μεταφερθεί στο νοσοκομείο κρατούμενων. Η εξαθλίωση της καθημερινότητας της φυλακής, τον οδηγεί στην αυτοκαταστροφική αυτή κίνηση. Κίνηση απόγνωσης. Στο αίτημά του για μεταφορά στο νοσοκομείο, οι ανθρωποφύλακες θα τον οδηγήσουν στο πειθαρχείο, σκατερόντάς τον στο ξύλο, χτυπώντας τον επίμονα στο στομάχι, με φριχτούς πόνους, ουρλιαχτά και συνεχείς αιμοπτώσεις, ο Αναστάσιος Καρράς θα ξεψυχήσει. Τα χτυπήματα αποβαίνουν μοιραία. Ένας ακόμη νεκρός στις ελληνικές φυλακές. Σιωπή ή αδιαφορία απ' τους εκτός των τοιχών.

Το χειμώνα του '86, δύο χρόνια απ' την έναρξη της λειτουργίας της φυλακής, κομμάτι μπρετόν «ξεκόλλησε» απ' το νταβάνι, κι έπεσε πάνω σε κρατούμενους. Αποτέλεσμα: αρκετοί βαριά τραυματισμένοι. Τον Ιούλιο του '87 θα σταλεί για ασήμαντη αφορμή, φυλοκοπημένος στο πειθαρχείο ο κρατούμενος Δημήτρης Προεστός. Οι υπόλοιποι κρατούμενοι διαμαρτύρονται. Στη συνέχεια ο Προεστός αφήνεται απ' το πειθαρχείο να επιστρέψει στην ακτίνα του. Το ίδιο βράδυ 100 φύλακες με μπροστάρη τον υπαρχιφύλακα Δελγιάννη, επιτίθενται σε πέντε κρατούμενους, με χειροπέδες τους οδηγούν στην απομόνωση όπου κι ακολουθεί... ο απαιτούμενος σωφρονισμός.

Την επόμενη μέρα η τοπική εφημερίδα «Ελευθερία» και το «Έθνος» θα μιλήσουν για στάση.

Την ίδια μέρα οι φύλακες θα σπάσουν τα σκαμπό και τα σπαμένα ξύλα, αφού φωτογραφηθούν, θα γίνουν τα «όπλα» των «εξεγερμένων».

Τα δημοσιεύματα αυτά συμπίπτουν, όλως τυχαίως, με την διεκδίκηση των φυλάκων για το ανθυγιεινό κι επικίνδυνο. «Συμπίπτουν» με το αίτημά τους να γίνει η Λάρισα, η νέα Κέρκυρα.

Τα τρία αυτά γεγονότα-καταγγελίες είναι μέρος κι απόρροια του όλου πνεύματος σωφρονισμού, που επικρατεί.

Αναγκαίο όμως είναι να καταγράψουμε τις συνθήκες που αντιμετωπίζει ο κρατούμενος απ' την στιγμή που θα περάσει την Πύλη της Λάρισας.

Η είσοδος ενός κρατούμενου στις φυλακές συνοδεύεται από μαθήματα γεωγραφίας:

«ΕΔΩ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, ΟΥΤΕ ΧΑΛΚΙΔΑ, ΚΑΙ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ, ΕΙΝΑΙ ΛΑΡΙΣΑ».

Ύστερα, περνάει από μια ξεφιλιστική διαδικασία όπου ρυθμικά επαναλαμβάνεται το «σκύψε-θήξε». Για όσους αρνηθούν, ακολουθεί ο ομαδικός ξυλοδαρμός κι απομόνωση. Την ίδια στιγμή τα ρούχα τους ποδοπατούνται ή σχίζονται.

ΣΩΦΡΟΝΙΣΜΟΣ, ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΤΕΧΝΗ

Στη Λάρισα, η οποιαδήποτε επαφή, με τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους, ακόμα κι οπτική, είναι μια πρόκληση. Η τρομοκρατία απ' τους φύλακες είναι η κυρίαρχη σχέση. Στα πλαίσια, λοιπόν, αυτά έχουν οργανώσει ομάδα κρούσης από 10-15 φύλακες, με επικεφαλής τους αρχιδήμιους: τον Αρχιφύλακα Κόκκινο, τους υπαρχιφύλακες Λαδά, Ρουσσοπούλο και τους βασανιστές της Κέρκυρας: Κούρκουλο κι Σπ. Χιλδάρη. Ταυτόχρονα έχουν δημιουργήσει ομάδα κρατούμενων, υπό τον κρατούμενο Σιμούλη, οι οποίοι υποβοηθούν το έργο των σωφρονιστικών υπαλλήλων.

Άξιοι συνεχιστές του έργου των προγόνων τους!

Πέρασαν δυο χρόνια απ' τον Δεκέμβρη του '85, όταν ο ισοβίτης δραπετής Γιάννης Πετρόπουλος συνελήφθη απ' την Αστυνομία αφού προηγουμένα είχε λευτερώσει τον φίλο του ισοβίτη Γιάννη Παπαδόπουλο, κρατούμενο των πειθαρχικών φυλακών Κέρκυρας.

Εκείνη η απόδραση κατέρριψε τον μύθο των φυλακών «υψίστης-ασφάλειας» της Κέρκυρας, ενώ ταυτόχρονα αναβίωσε ξεχασμένες απ' το κοινωνικό σώμα αξίες-φορείς των οποίων ήταν οι δυο κολασμένοι του Νταχάου της Κέρκυρας.

Η φίλια και η αλληλεγγύη πέταξαν προκλητικά το γάντι στην κοινωνία της υποκρισίας, της ρουφιανιάς, και της ξεφτίλας.

Ο Γιάννης Παπαδόπουλος και ο Γιάννης Πετρόπουλος, έφεραν ξανά μπροστά μας την σύγκρουση δυο κόσμων: απ' την μια την επιθυμία για την ελευθερία, την αντίσταση και την αξιοπρέπεια και απ' την άλλη την υποκρισία, την υποταγή, την δουλοπρέπεια, τον κατακερματισμό των σχέσεων, την μιζέρια και την καταναλωτική χυδαιότητα.

Μεσολάβησαν από τότε δυο χρόνια. Ο Γιάννης Πετρόπουλος, παραμένει εννιά μήνες στην απομόνωση των πειθαρχικών φυλακών της Πάτρας. Στις 18 του Δεκέμβρη εκδικάστηκε στην Κέρκυρα η «υπόθεση» της πρώτης τους απόδρασης.

Έξι μήνες αργότερα, οι κολασμένοι του κάτεργου της Κέρκυρας, θα εξεγερθούν καταστρέφοντας το μεγαλύτερο τμήμα του. Οι φυλακισμένοι ξεπερνούσαν την κοινωνία, ακόμη και τα πιο προωθημένα τμήματά της. Καταστρέφοντας το μεσαιωνικό κάτεργο ξεσκεπάζουν τον κοινωνικό μεσαίωνα.

Δυο χρόνια, λοιπόν πέρασαν. Το Κάτεργο της Κέρκυρας παραμένει απ' το πείσμα των μικρομεσαίων διαχειριστών της εξουσίας. Ενώ ο Γιάννης Παπαδόπουλος και ο Γιάννης Πετρόπουλος, παραμένουν εννιά μήνες στην απομόνωση των πειθαρχικών φυλακών της Πάτρας.

Στις 18 του Δεκέμβρη εκδικάστηκε στην Κέρκυρα η «υπόθεση» της πρώτης τους απόδρασης.

Η Αλληλεγγύη μας στην δίκη είναι κοινωνικό καθήκον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ΣΤΟ ΓΚΕΤΟ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΑΣ

Η επικοινωνία με ό,τι βρίσκεται, πέρα από τα τείχη των φυλακών είναι ανύπαρκτη. Τα τηλεγραφήματα απαγορεύονται. Τα γράμματα είναι περιορισμένα — πολλά λογοκρίνονται ή σχίζονται.

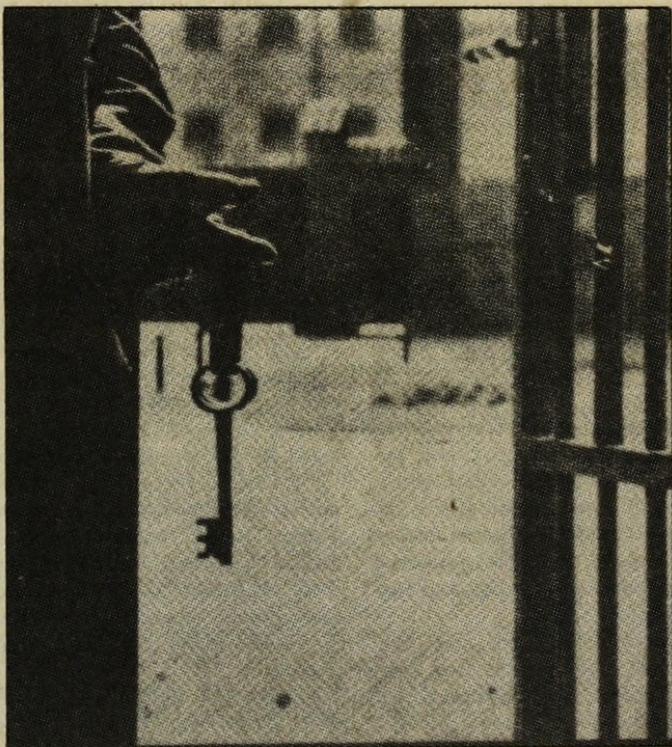
Δικαίωμα να κάνουν τηλεφώνια έχουν μόνο οι ευνοούμενοι. Τα επισκεπτήρια διαρκούν μόλις 5'. Οι μηνύσεις που γίνονται προς τον εισαγγελέα δεν «φτάνουν» ποτέ στα χέρια του. Και αν ακόμα «φτάσουν», ακολουθεί η πάγια τακτική της τρομοκρατίας πάνω στον κρατούμενο για να ανακαλέσει.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε, ότι το '85 ο εισαγγελέας δήλωσε στον διευθυντή Τσουρέλη: «Έχετε την φυλακή εν λευκώ. Τσακίστε τους». Το όργιο του διασυρμού της ανθρωπίνης προσωπικότητας γίνεται στην ακτίνα των ανηλίκων.

Ο ποινικός σωφρονισμός επιτελείται σε ένα χώρο 40 μέτρων, με ένα προαύλιο 7 x 5 — χώρος-πηγή δημιουργίας, για μια λειτουργική πνευματική και σωματική κοινωνική επανένταξη. Η πειθαρχική φυλακή Ανηλίκων στη Λάρισα είναι ο ΤΡΟΜΟΣ, για τους νέους, που βρίσκονται στο Σ.Κ.Α. Κορυδαλλού και στην Κασσαβέτεια στο Βόλο.

... ΟΤΑΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΟΡΜΑΝΕ...

Τα πειθαρχία, ο καθημερινός ξυλοδαρμός, η χυδαιότητα, η πρόκληση ή η προσβολή της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και περηφάνειας, είναι η ισοπεδωτική διαδικασία σωφρονισμού. Απ' το πρωινό ξύπνημα, όπου οι φύλακες ορμάνε στα κελιά ρίχνοντας κάτω τα σκεύη του φαγητού, ή βρίζοντας, νιώθεις κάθε στιγμή, που θα βρεθείς κοντά τους, τη σαδιστική ικανοποίησή τους στο να σε ξεφιλίζουν. Όποιος αντιδράσει, γίνεται «σάκος» στα χέρια των ανθρωποφυλάκων. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι οι έρευνες στα κελιά γίνονται απόντος του κρατούμενου. Έτσι ανά πάσα στιγμή μπορούν να ενοχοποιήσουν όσους αντιτίθενται στα σχέδιά τους.

ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΕΝ ΣΩΜΑΤΙ ΥΓΙΕΣ

Το συσσίτιο είναι ελλιπές ή άγευστο. Απ' τον μπακάλη όταν αγοράζεις πράγματα (κι αυτά περιορισμένα) νιώθεις το κλέψιμο των σωφρονιστών σου. Την ίδια στιγμή απ' τα επισκεπτήρια δεν επιτρέπεται να σου φέρουν φαγητό οι δικοί σου (παρά μόνο στεγνό κρέας, τυρί ή αυγά).

Όσο για την περίθαλψη υπάρχει ένας μόνο παθολόγος, με τον οποίο δεν έρχεσαι σε επαφή! Ένας νοσοκόμος είναι ο γιατρός των φυλακών.

Η προσπάθεια του κρατούμενου να διατηρηθεί σε καλή φυσική κατάσταση ανάγεται σε επικινδυνότητα. Κάθε κρατούμενος, που τρέχει θεωρείται ύποπτος ή τελεί υπό παρακολούθηση ή περιορισμό.

Ένας κρατούμενος, που γυμνάζεται «εξασφαλίζει» την μη μεταφορά του στο νοσοκομείο, ακόμα κι όταν η μεταφορά αυτή επείγει — μια και θεωρείται ικανός να αποδράσει. Για την πνευματική καλλιέργεια των κρατούμενων επιτρέπονται μόνο βίπερ. Για όσους βέβαια επιδίδονται σε πνευματικές αναζητήσεις, η φυλακή παρέχει βιβλία με ελληνοχριστιανικά ιδεώδη, παρωχημένες εγκυκλοπαίδειες και λεξικά.

Όσον αφορά την θέρμανση, περιορισμένη ως καθόλου.

Τα βαριά ρούχα ή τα μπουφάν τα καταστρέφουν οι φύλακες. Για όλα αυτά το Υπουργείο Δικαιοσύνης, κατά την επιθεώρηση των Μητροπολιτών, Ζέρβα κι άλλων διαπίστωσε μόνο την έλλειψη από ντουλάπες, για να βάζουν οι κρατούμενοι τα πράγματά τους.

Επειδή θεωρούμε, ότι τα όσα καταγγέλλουμε αποτελούν, μέρος ενός γενικότερου σχεδίου εξόντωσης των κρατούμενων.

Επειδή γνωρίζουμε, ότι με τις μεθοδεύσεις αυτές στοχεύουν στη διαμόρφωση του σύγχρονου τύπου ανθρώπου: άβουλου, παθητικού και δουλοπρεπή. Επειδή δεν ανεχόμαστε το προβαλλόμενο πρότυπο του φυλακισμένου: ρουφιάνου και χαπάκια.

Και επειδή τέλος πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος έχει ξεπεράσει το ζών γνώρισμα του οποίου είναι η προσαρμοστικότητα.

Απευθυνόμαστε σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο για να αποτρέψουμε τη συνέχιση των εγκλημάτων στις φυλακές της Λάρισας.

Δηλώνουμε, προς όλους, ότι θα αντισταθούμε στην κρατική κτηνωδία και βαρβαρότητα και υπεύθυνοι για ότι θα γίνει θα 'ναι οι εγκεφαλοι των σύγχρονων Νταχάου του Υπουργείου Δικαιοσύνης.

ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΗΜΕΡΑ. ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΥΡΙΟ

ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΛΑΡΙΣΑΣ

ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Οι καταναγκαστικές και αρρωστημένες δυνάμεις, που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου και με υποχρέωσαν από ανήλικη ηλικία, να ανταπαχθώ στις διαθήσεις των ΧΩΡΙΣ συνείδηση πουλημένων μισοφόρων-κρατικών οργάνων ΕΙΝΑΙ: Πολιτικό-κοινωνικό σύστημα, εξευτελιστικό βιοτικό επίπεδο, εκμετάλλευση, καταπίεση, ανέχεια, φτώχεια, φυλακή, σίδερα, πειθαρχία, καθηλώσεις, άγριοι ξυλοδαρμοί, ψυχοπνευματικοί βασανισμοί, θανατηφόρες στερήσεις, καταρράκωση της προσωπικότητας, ΕΞΟΝΤΩΣΗ. Από τα λίγα τραγικά και νεανικά προσωπικά βιώματα, σαν ελεύθερος πολίτης —που με οδήγησαν στις φυλακές— και τις φοβερές εμπειρίες της μέχρι τώρα δεκάχρονης παραμονής μου σε αυτές υπεύθυνα και κατηγορηματικά ΔΗΛΩΝΩ:

Οι φυλακές είχαν και έχουν το καταστροφικότερο αποτέλεσμα. Συντρίβουν, ότι το ομαλό και λειτουργικό για τον άνθρωπο και την κοινωνία! Εκτός απ' την στήρηση της ελευθερίας παρουσιάζουν — ειδικότερα την τελευταία δεκαετία — ό,τι το χειρότερο σε διεθνή κλίμακα!

Το κράτος με όλα τα ανδρείκελά του, λόγω έλλειψης κοινωνικού ενδιαφέροντος, και μη έχοντας την θέληση για καλύτερες μεθόδους: ΑΙΜΟΠΙΝΟΥΝ! Με όλα τα μέσα βασανισμού-καταστολής ποδοπατούν και ξεσκίζουν κάθε ανθρώπινη αξία! Με τις εξοντωτικές καταδίκες και τα γνωστά κοινωνικά επακόλουθα για το «ΑΥΡΙΟ» σκεπάζουν το καυτό φάσμα της ανισότητας! Στα μεσαιωνικά και περιφερειακά απομνηστήρια προσπαθούν με αφανές σωφρονιστικό υπόβαθρο, να μας αναμορφώσουν και να μας σωφρονίσουν! Η προμελετημένη και εγκληματική ρουτίνα αρπάζει της ζωής μας τον χρόνο και την ζωή μας! Η στήρηση της ανθρωπιάς, της αγάπης, της σεξουαλικής σχέσης,

Το κείμενο που ακολουθεί είναι του Γιάννη Παπαδόπουλου και είχε γραφτεί το Γενάρη του '86 μετά την απόδραση και τη σύλληψή του με τον Γιάννη Πετρόπουλο.

και της ψυχαγωγίας, μας οδηγούν αργά, αλλά σταθερά αν όχι στον θάνατο, σίγουρα σε ψυχικό μαρασμό και τρέλλα! Με αντάλλαγμα την ελευθερία, και κάθε μορφής «ευεργέτημα» — μερόκαματα, ευμενείς μεταγωγές, ιδιαίτερες συνθήκες κράτησης, αναστολές κ.τ.λ. — επιχειρούν να εξαγοράσουν τις συνειδήσεις μας! Με μακροχρόνια παντελή οικογενειακή και κοινωνική επαφή, με θανατηφόρα αδιαφορία στα προσωπικά και οικογενειακά προβλήματά μας, θα μας κοινωνικοποιήσουν και στο μέλλον θα μας επανεντάξουν — αν ζούμε — στην κοινωνία! Επιδιώκουν συστηματικά με τα ψυχοφάρμακα και τα ναρκωτικά, να καθυποτάξουν, να ναρκώσουν, και να σκοτώσουν τον οργανισμό και την φωνή μας. Όσο για στόχους, ιδέες και ελπίδες, όχι μόνο στο επίπεδο της συμμετοχής, αλλά και της απλής έκφρασης, είναι γι' αυτούς ΑΔΙΑΝΟΗΤΟ, να προβληματίζεται ο φυλακισμένος για το σήμερα ή να οραματίζεται ένα μελλοντικό ΑΥΡΙΟ πραγματικής δικαιοσύνης, ισότητας και κοινωνικής αρμονίας.

Έναντι σε απροσπάτετους, ανίσχυρους και άβουλους ανθρώπους, οι οργανωμένοι, στυγνοί και ψυχροί ΔΥΝΑΣΤΕΣ, στο όνομα της εκλεκτής και πολιτισμένης κοινωνίας οργάνωσαν καθημερινά! Όσοι κρατούμενοι χαρακτηρίζονται απροσάρμοστοι (στο σωφρονιστικό σύστημα), σταδιακά εξοντώνονται με κρεμάλα, υπερβολική δόση ναρκωτικών, και στην χειρότερη περίπτωση με «πλήρη» απομόνωση και υποσιτισμό, στο αποικιακό ΚΑΤΕΡΓΟ της Κέρκυρας. Από τους τελευταίους, όσοι αντέξουν θα κριθούν σαν ασυμβίβαστοι ή άκρως επικίνδυνοι, θα τεθούν σε ειδική λίστα με σκοπό την ολοκληρωτική ισοπέδωσή τους.

από σελ. 4

Η φυλακή ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ διαθέτει αρκετή και πλούσια πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά.

1) Σ' αυτήν δοκιμάστηκαν και δοκιμάζονται πάνω στους «σκληρούς ποινικούς», τα μέτρα που εφάρμοσαν και θα εφαρμόσουν στους με πολιτική κίνητρα συλλαμβανόμενους. (Εδώ βέβαια συλλαβικά ευχόμεστε ποτέ να μην συλληφθούν τα μέλη των επαναστατικών οργανώσεων — κι ως μένει ο κάθε Μαγκκάκης με τις προθέσεις του).

2) Απ' όλους αυτούς, που στηρίζουν και διατηρούν αυτό το ΔΗΜΟΣΙΟ ΑΙΣΧΟΣ-ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, κανείς τους δεν θα άντεχε, σαν κρατούμενος. Οι συνθήκες είναι τέτοιες, ώστε να μην μπορεί ένας φυσιολογικός ανθρώπινος οργανισμός κατόπιν ενός περιουσιμένου χρονικού ορίου κράτησης να αντέξει στα επιστημονικά μαρτύρια, που καθημερινά τον υποβάλλουν. Αυτό το γνωρίζουν καλύτερα από οποιονδήποτε και οι ίδιοι! Άλλωστε ο σκοπός του «κ. Μαγκκάκη», όταν ανέλαβε το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ» δεν ήταν να δώσει λύσεις στα ζωτικής φύσεως προβλήματα, αλλά να φιμώσει και να ακινητοποιήσει τις ορθές και δίκαιες κοινωνικές διεκδικήσεις των κρατουμένων!

3) Η εσχάτη και μοναδική αλήθεια είναι ότι στο ΚΟΛΑΣΤΗΡΙΟ-ΦΥΛΑΚΗ ταπεινώνονται και εξευτελίζονται ΑΓΙΑΝΤΕΣ, δράστες και θύματα.

Γι' αυτό, λοιπόν, το ακατανόηστο κατασκευάσμα θα πρέπει να ντρέπεται και ο τελευταίος Έλληνας! Είναι, ομολογουμένως, ΑΠΟΔΟΤΙΚΟ για τα τεράστια, αντικοινωνικά, απάνθρωπα, και ποταπά συμφέροντα: τούτα εξυπηρετούν, ικανοποιούν και ηδονίζουν, ΜΟΝΑΧΑ μωροφιλόδοξες παρανοϊκές και σαδιστικές υπάρξεις! Κάτω από αυτές τις συνθήκες οι συμβιβασμένοι τσανακογλύφτες της εκάστοτε εξουσίας στοχεύουν να επιβάλλουν την θέλησή τους, έχοντας μάλιστα και το θράσος να επικαλούνται ότι διατελούν κοινωνικό έργο. Προσπαθούν λυσασσμένοι το πέρασμα μιας σάπιας φιλοσοφίας που στηρίζεται στην χρήση των όπλων και την αδικία. Μιας ξεπερασμένης και δολοπρεπούς τακτικής, που είναι έτοιμη να καταρρεύσει, να σκεπάσει, και να εξαφανίσει όλους αυτούς, που αδιάντροπα με συντηρητικό ζήλο υπηρετούν! Πίσω απ' αυτές τις «δυνάμεις» κρύβονται και θρέφονται με ανθρώπινες σάρκες και το αίμα των απλών και αδύνατων ανθρώπων, οι κατά συνείδηση ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ της λαϊκής τάξης. Από τα σπλάχνα αυτής της τάξης, προέρχομαι και εγώ καθώς και όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι!

Σε γενικό επίπεδο, δικαιώνονται τα συμφέροντα των ισχυρών, όταν οι φυλακές ξερνάνε από αυτές, αντικοινωνικά, ανάρμοστα, και παρασιτικά άτομα. Κλέφτες, διεφθαρμένους, μαχαιομπήχτες, πρεζάκηδες, χαπάκηδες, ισοπεδωμένους και ανίσχυρους για το οτιδήποτε!

Σε συνέχεια, τα άτομα αυτά μην έχοντας περιθώρια εκλογής θα στραφούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού, αφού οι δυνατότητες, που τους άφησαν είναι τέτοιες και τόσες, ώστε τα εγκλήματα τους είναι εκ των προτέρων ελεγχόμενα, και να μην μπορούν να αγγίσουν τους απρόσβλητους μεγαλοεκαταλλευτές! Φυσικό επόμενο οι θιγόμενοι να απαιτήσουν την βοήθεια και την προστασία του κράτους, το οποίο έχει κατασκευάσει αυτούς τους ανθρώπους! Το αποτέλεσμα είναι αστυνομοκρατία, αυθαιρεσία, νόμοι και πάλι νόμοι, φυλακές-κάτεργα, κρατική βία-εκμετάλλευση! Στις φυλακές όμως και πάλι οι φτωχοί και τα παιδιά τους θα βρεθούν! Η λαϊκή Τάξη ξεγελασμένη και προδομένη θα ξαναδημιουργήσει και θα ξαναγεμίσει τις φυλακές από «ΚΑΚΟΠΟΙΟΥΣ».

Από το μόνο φόβο, που διακατέχονται οι «ανώτεροι» (τσιράκια των ισχυρών), είναι μην τους ξεφύγει ο έλεγχος της πνευματικής υποτέλειας, που έντεχνα καλλιεργούν, και αυτό γιατί γνωρίζουν πολύ καλά, ότι κατόπιν του στοχασμού και της συνειδητοποίησης, με γοργό ρυθμό θα πάρει την σειρά της η ΠΡΑΞΗ! Τι πραγματικά είναι οι φυλακές, ποιούς εξυπηρετούν; Δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ομαδικό-λαϊκό-κοινωνικό εγκλημα. Αηδισμένοι απ' την καθημερινή φρικαστική πραγματικότητα, πιεζόμενοι απ' την κρατική ωμότητα και την ηθική μου υποχρέωση σαν άνθρωπος, προσπάθησα με την βοήθεια του φίλου μου — ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ να ορθώσω το ανάστημά μου, στο σιχαμένο σωφρονιστικό σύστημα και τις δυνάμεις κρατικής καταστολής!

ΣΤΟΧΟΣ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΩ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΟΥ

Ο Γιάννης Πετρόπουλος, μετά από 10/χρονη φυλάκιση, ξανακέρδισε την ελευθερία του πήγε σε άλλη ήπειρο, στον ήλιο, που του έλειψε, μα υπήρχε μια υπόσχεση και μια φίλια σαν ίσκιος στο ΗΛΙΟ, και όταν γνωρίζεις την πραγματικότητα των βασανιστηρίων σωματικών και ψυχικών, δεν μπορεί να βλέπεις το πρόσωπό σου στον καθρέφτη και να λες ότι είσαι ΑΝΘΡΩΠΟΣ, χωρίς να κάνεις, έστω το λιγότερο δυνατό!

Είλικρινά είναι για λύτωση ο με την λαϊκή καταγωγή αστυφύλακας, όργανο της κρατικής βίας, πιστός υπηρέτης του ψέματος και του «νόμιμου εγκλήματος», ώστε κατά την ώρα της απόδρασής μου, από το κρατητήριο του Νοσοκομείου Κέρκυρας υποχρέωσε τον φίλο μου να τον τραυματίσει. Τα «ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ» κατά την αστυνομία, το Υπ. Δικαιοσύνης, και τον κατευθυνόμενο τύπο, με αρκετά χρόνια παραμονής σε μια από τις χειρότερες φυλακές του κόσμου, σεβάστηκαν την ζωή του φυσικού εχθρού τους!

Το συγκεκριμένο γεγονός της 4-12-85 απόδρασης είναι άσχετο ανθρωπιάς, σεβασμού της ανθρωπίνης ζωής, και απόδειξη απάνιας φιλίας, αξίες ξεχασμένες, απόλαυσης απ' άλλες εποχές! Σε αντίθεση με τις συνθήκες της σύλληψής μας, απ' τα όργανα της έννομης τάξης, που για μια ακόμη φορά έδειξαν να πραγματικά τους πρόσωπα και την κτηνωδία τους. Ομαδικό ξυλοδαρμό, εικονικές εκτελέσεις, χειροπύδα δεμένοι να δεχόμαστε δεκάδες σφαίρες δίπλα μας και πάνω απ' τα κεφάλια μας, ακόμη και μέσα στα περιπολικά, χαστούκια, γροθιές, απειλές με τα αυτόματα όπλα ότι θα μας εκτελέσουν και στο τέλος η θριαμβευτική είσοδός μας, στην πιο κεντρική πλατεία της Κέρκυρας (ΣΑΤΟΚΟ) σαν στρατός κατοχής με δυο γυμνούς, από τα πάντα ανθρώπους για τρόπαια! Οι καννίβαλλοι ΕΠΙ το έργο. Ο χορός φυσικά συνεχίστηκε και στο ιερό σπήνι του Νόμου, που λέγεται ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΜΗΜΑ!

Όσο θα επικρατεί η ανισότητα, τα διεφθαρμένα συστήματα, το ψέμα, η ιδιοτέλεια, η δολοπρέπεια και η κρατική βία που τα στηρίζει, πάντα θα υπάρχει εγκληματικότητα, κραυγές πόνου, αποδράσεις και ανακυκλώσεις της αδικίας! Τέλος πρέπει να καταλάβει ο κάθε σύγχρονος Γκεσταπίτης, ο κάθε βρυκόλακας και ο κάθε ανώτερός τους: Αυτή δεν ήταν μια απλή συνθησικτική απόδραση, αλλά ένα μήνυμα που αντιπροσωπεύει κάθε βασανισμένο! Το ουρλιαχτό της απόγνωσης δεν είναι μόνο δικό μου, αλλά και κάθε αγανακτισμένου. Η ελευθερία, που διεκδικήσα δεν ήταν μόνο δική μου, αλλά και κάθε σκληρωμένου. Ήταν το σπάραγμα και το ξερίζωμα της ψυχής και των συναισθημάτων μου, πέταγμα κατόμουτρα στις ιδιότητες προσωπικότητας! ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΝΤΙΟΥ-ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΟΥ.

Άλλη μια απεργία-σούπα ήρθε να προστεθεί στη μεγάλη αλυσίδα των ξεπουλημένων «εργατικών αγώνων» απ' το '74 και δώθε.

Μια απεργία με όλα τα χαρακτηριστικά μιας πειθαρχημένης και φημμένης απ' τα κρατικοκομματικά συνδικάτα και τους εργατοπατέρες κινητοποίησης με μόνο στόχο και αποτέλεσμα την εκτόνωση και το πνίξιμο της οργής των προλεταρίων-εργαζομένων, ανέργων που εδώ και δύο χρόνια ειδικότερα υφίσταται την επίθεση του κεφαλαίου σ' όλο της το μεγαλείο και με τη σύμπραξη όλων των απαραίτητων για το καθεστώς στηριγμάτων του: κυβέρνηση, κόμματα, συνδικάτα, μπάτσος, βουλή, δικαστική εξουσία, τύπος, τεχνοκράτες κλπ. Επίθεση που εκφράζεται απ' τη μια με την εν ψυχρώ ληστεία των εργαζομένων βάρσας της «Υποχρεωτικής πράξης Νομοθετικού περιεχομένου» που σημαίνει πως το 20% τουλάχιστο, στα δυο χρόνια της λιτότητας, του εργατικού εισοδήματος φτερουγίσει απ' τη τσέπη των εργαζομένων να μπει στη τσέπη των βιομηχάνων, κι απ' την άλλη με όλο το πλέγμα του κατασταλτικού μηχανισμού που έστησε το «σοσιαλιστι-

κό» ΠΑΣΟΚ σ' αυτά τα δυο χρόνια με αποτέλεσμα να απαγορευτούν ουσιαστικά επί δυο χρόνια παντελώς οι απεργίες διά μέσου

της πράξης Νομ. Περιεχ. — και την αντίστοιχη απαγόρευση τους στο δημόσιο τομέα με το καταργημένο πια «άρθρο 4», να επιστρατεύονται συστηματικά οι απεργοί-πλήτοι αλλά και σκουπιδιάρηδες και εργαζόμενοι της ΕΑΒ, να ΜΑΤώνονται εργάτες σε συγκρούσεις έξω από εργοστάσια κλπ.

Και μπροστά σ' αυτήν την πρωτοφανή επίθεση του κεφαλαίου και των κρατιστών, που μπροστά της χωρία ένας 330 ή μια υποχρεωτική διαίτησία που όμως έπαιρναν δυσμενείς απαντήσεις παλιότερα, οι εργαζόμενοι μένουν ουσιαστικά απαθείς και αδρανείς.

Απαθείς και αδρανείς όχι βέβαια γιατί απολαμβάνουν ένα τέτοιο επίπεδο ζωής ώστε να δέχονται αδιαμαρτύρητα τις κλεψίδες και τα χτυπήματα εναντίον τους — έστω και το ότι δεν πεινά κανείς δεν λείπει τίποτα: αυτό που έχει σημασία δεν είναι το πραγματικό, το τι έχουμε, αλλά το επιθυμητό, το τι δικαιούμαστε να έχουμε — αλλά γιατί ειδικά στον εργατικό χώρο περισσό-

τερο από οπουδήποτε αλλού η εξουσία με επικεφαλής τα συνδικάτα έχουν εγκλωβίσει απελπιστικά τους εργαζόμενους μέσα σε λογικές ήρεμων διεκδικήσεων και απατηλών ελπίδων για καλύτερες μέρες.

Με φυσικό αποτέλεσμα άλλοι εργαζόμενοι να υπομένουν μοιρολατρικά και παθητικά τις σφαλίδες απ' τα αφεντικά, κι άλλοι να σέρνονται κάθε λίγο και λιγάκι σε απεργίες σούπες σαν αυτή της περασμένης Τρίτης. Απεργίες που όλο το περιεχόμενο του αγώνα τους εξαντλείται στην ίδια κάθε φορά μονότονη και κουραστική βόλτα. Ομόνοια-Βουλή-Προβούλαιο, και στα ίδια χασμουρητάφορα χαιρετίσματα των «έξυπνων» αρχηγών της εργατικής τάξης.

Απεργίες και διεκδικήσεις — όπως αυτή της ΓΣΕΕ για... περισσότερες επενδύσεις απ' τους βιομήχανους!!! — που δεν έχουν καμιά σχέση με τα προβλήματα, τις επιθυμίες και επιδιώξεις των εργαζομένων, που όντας χειραγωγούμενοι και εγκλωβισμένοι από κόμματα-συνδικάτα κινητοποιούνται όπως και όταν αυτοί το θελήσουν για τα δικά τους προβλήματα και την εξυπηρέτηση των δικών τους βρώμικων συμφερόντων — σε αντιστοιχία με της ΗΠΑ όπου τα συνδικάτα είναι στην υπηρεσία της ΜΑΦΙΑΣ, εδώ είναι πιστοί υπηρέτες των κομματόσκυλων. Φαινό παράδειγμα εν προκειμένω, η άγρια κόντρα γύρω απ' τον έλεγχο της έτσι κι αλλιώς από ανέκαθεν πουλημένης ΓΣΕΕ και τα παζάρια για τον εκλογικό νόμο, που όχι μόνο καμιά σχέση δεν έχουν με τους εργαζόμενους, αλλά κι οι όποιες τριβές ή λύσεις τους τελικά σπρέφονται ή θα στραφούν εναντίον τους. Άλλωστε η δήλωση του ΕΚΑ για την απεργία της Τρίτης επιβεβαιώνει απόλυτα και ξεδιάντροπα την χρησιμοποίηση των εργαζομένων για αλλότριους σκοπούς: «Τα μηνύματα είναι σαφή: η απεργία να αποτελέσει καταλύτη σε γενικότερα ζητήματα».

Δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος για τους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα πέρα απ' την αυτοοργάνωσή του, την αυτοδιεύθυνσή του και την αυτοδιαχείρησή των μέσων παραγωγής.

Είναι ακριβώς η Αυτοοργάνωση στους χώρους δουλειάς που θα απομονώσει, θα ξεπεράσει και θα χτυπήσει ταυτόχρονα τη συνδικαλιστική κάστα απ' τη μια και την εργατική αριστοκρατία απ' την άλλη. Που όντας η μεν πρώτη, θεσμός νομιμοποιημένος απ' το κράτος δουλεύει πάντα για τα συμφέροντά του — αν δεν τόκανε αυτό θάταν παράνομη — κι ενάντια στα συμφέροντα των εργατών — είναι γνωστό πως τη θέληση των εργατών ποτέ δεν την επέβαλαν οι πουλημένοι στην άρχουσα τάξη συνδικαλιστές παρά μόνο οι βίαιοι εργατικοί αγώνες — αντιπαράβαλε λ.χ. 330 — αδυναμία εφαρμογής του οδοφράγματος (25 Μήν του '76) και πράξη Νομ. Περ. με απεργίες σούπες, σαν κι αυτήν.

Η δε δεύτερη — η εργατική αριστοκρατία δηλαδή — κόλως και βρακί με τάφενικά δουλεύει πάντα για τα συμφέροντά τους, χρησιμοποίησε πρώτιστα σαν απεργοσπαστικούς και χαφιέδικους μηχανισμούς.

Είναι η αυτοδιεύθυνση των εργατικών αγώνων απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους με αποφάσεις βγαλμένες μέσα απ' τις ίδιες τις εργατικές συνελεύσεις, χωρίς κομματικές υπερχτίβες κι ιεραρχική λειτουργία, που με τη μαζική συμμετοχή και την έκφραση της θέλησης όλων των εργαζομένων αποτελεί τη μόνη εγγύηση για να πάρουν οι εργατικοί αγώνες να χρησιμοποιούνται για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κομμάτων και να μετατραπούν σε μέσο για την επίλυση των ουσιαστικών προβλημάτων των εργαζομένων και να προωθήσουν την επίθεση ενάντια στο κεφάλαιο με όλα τα δυνατά μέσα καταστροφικά ή δημιουργικά. Καταστροφικά απ' την άποψη της βίαιης αντιπαράθεσης με τα αφεντικά, το κράτος και τα ένοπλα σώματα υπεράσπισης τους. Και δημιουργικά με τη λογική της χρησιμοποίησης της εργατικής δύναμης και των προϊόντων της από και για τους ίδιους τους εργαζόμενους: την αυτοδιαχείρηση, δηλαδή των μέσων παραγωγής ένας από τους βασικούς παράγοντες μαζί με μια σειρά από άλλους για την επαναστατική ανατροπή του κράτους του κεφαλαίου.

ΤΗ ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ — ΤΟ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ ΤΑ ΞΕΧΑΣΑΜΕ. ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΞΕΧΑΣΑΝ

Ζωγραφιώτες, Ζωγραφιώτισσες,

Ο συμπολίτης μας Ανδρέας Μπαρμπούτης δικάζεται στις 16/12/87 μαζί με 12 αντιπυρηνικούς διαδηλωτές στο Κακουριό-δικείο Λαμίας έχοντας σαν «ουσιαστική» κατηγορία τη συμμετοχή τους στην αντιπυρηνική διαδήλωση της 13/5/1986.

Το πυρηνικό «ατύχημα» στο Τσέρνομπιλ δίνει μια φρικαστική έμφαση στην συνειδητή επιλογή από μέρους του κράτους και του κεφαλαίου της κατοχής των πιο προηγμένων τεχνολογιών «στις οποίες συγκαταλέγεται και η πυρηνική. Ο έντεχνος διαχωρισμός της σε «ειρηνική» και «πολεμική» αποτελεί την ασφαλιστική δικλίδα των διαχειριστών της εξουσίας και μόνιμη τροφή στους κάθε λογής υποστηρικτές τους για βρώμικη πολιτικολογία στα θαλά νερά των αφελών. Η ουσία όμως του διλήμματος είναι μία: «ΜΠΟΡΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟ — ΠΟΛΕΜΙΚΟ». Το «ειρηνικό» Τσέρνομπιλ επιβεβαιώνει με την τραγικότητα των ανθρώπων των εργατών που χάθηκαν εκείνες τις μέρες, με εκείνους που θα πεθάνουν στην επόμενη δεκαετία, με τα παιδιά

εκτρώματα που γεννιούνται, πόσο επικίνδυνες για την ανθρωπότητα είναι οι επιλογές των εξουσιαστών. Γι' αυτούς η πυρηνική ενέργεια αποτελεί σήμερα ένα αποφασιστικής σημασίας χαρτί στα χέρια τους, γιατί τους επιτρέπει να θέσουν σε εντελώς διαφορετικές βάσεις από αυτές του παρελθόντος, την διαίτησή της ταξικής τους κυριαρχίας πάνω στις κοινωνικές τάξεις των εκμεταλλευόμενων. Δεν είναι τυχαίο ότι ένα από τα μεγαλύτερα πρόσφατα κοινωνικά εγκλήματα ενάντια σ' όλη την ανθρωπότητα βρήκε εξωραϊστές πέρα από τις παραδοσιακές δυνάμεις πολιτικής καταστολής, κόμματα, συνδικάτα, και τους εναλλακτικούς κοινωνικούς πυροσβέστες, σαν το πιο προωθημένο κομμάτι της κρατικής-εξουσιαστικής λογικής.

Ο αντιεξουσιαστικός χώρος έχοντας το προηγούμενο μιας άγριας καταστολής στα Εξάρχεια, με απαγορεύσεις συγκεντρώσεων (περίπτωση Σουτλς) κατόρθωσε να αντιδράσει έμπρακτα στον πυρηνικό όλεθρο, όχι με γενικά ευχολόγια περί «ειρήνης» αλλά ξεσκεπάζοντας τα κορκοδειλία δάκρυα των «λύκων» που αφού εκ

των πραγμάτων δεν μπορούσαν να αποσιωπήσουν άλλο τα γεγονότα, εμφανίζονται με προβιά παριστάνοντας τα «αθώα θύματα». Θυμηθείτε τους! Είναι οι πρόσφατοι πανηγυριώτες των νυχτερινών λαμπαδοφοριών των καθεστωτικών κινημάτων «ειρήνης» που ψάλλουν σήμερα... το «ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ», για την υποκριτική συμφωνία Ρήγκαν-Γκαρμπασάφ! Για μας όλες αυτές οι συμφωνίες σημαίνουν απλά τη μείωση της στρατηγικής σημασίας όλων αυτών των πυραυλικών βάσεων που είναι διασπαρμένες σ' όλη την Ευρώπη, για την διατήρηση της στρατιωτικής υπεροχής και όχι πως η κατάρρευση ενός μέρους τους, θα σημάνει την πραγματική εξέλιξη της πυρηνικής απειλής.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΟΙ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΠΗΡΑΝ ΑΝΑΒΟΛΗ

Στις 16 Δεκέμβρη αναβλήθηκε η δίκη των αντιπυρηνικών διαδηλωτών, για το Τσέρνομπιλ, γιατί στην δικαιογραφία περιέχονταν ως αποδεικτικό στοιχείο βιντεοκασέτα, που αγνοούσαν οι δικηγόροι και ζήτησαν να την πάρουν για να

Ενάντια λοιπόν στις πρακτικές της κοινωνικής λοβοτομής που πραγματοποιεί το κράτος και οι υποστηρικτές του είναι ανάγκη να δοθεί απάντηση στην προοπτική της ανατρεπτικής αυτοαπελευθέρωσης με την πρακτική των εξεργτικών εγχειρημάτων, στην ανάγκη να πάρουμε εμείς τη ζωή στα χέρια μας.

• ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ — ΠΟΛΕΜΙΚΑ
• ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΘΕ ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΕΞΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΤΩΝ.

14/12/87
ΣΤΕΚΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ελέγξουν την γνησιότητά της και τη σκοπιμότητά της ως στοιχείο στην δικαστική διαδικασία. Με αφορμή την δίκη κυκλοφόρησε στον ΖΩΓΡΑΦΟΥ η παραπάνω προκήρυξη:

ΕΒΡΑΙΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΤΟ EAST END ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Πριν από 75 χρόνια στη συνοικία East End του Λονδίνου στα ίδια κάτεργα* που πρόσφατα «ανακαλύφθηκαν» απ' τον εθνικό Τύπο μετά την επίσκεψη του πρίγκηπα Καρόλου, μια διαφορετική ομάδα μεταναστών εργατών πάλευε για το δικό της — οι Εβραίοι εργάτες που είχαν φύγει απ' την τσαρική Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη λόγω των διωγμών και των πογκρόμ που γίνονταν. Η διαδρομή ήταν πολύ επικίνδυνη — οι τοπικοί αρχηγοί της αστυνομίας και οι κυβερνήτες των επαρχιών απαιτούσαν να δωροδοκηθούν, οι υπάλληλοι των τελωνείων τους πίεζαν ακόμη περισσότερο και, τέλος, φτάνοντας σε κάποιο λιμάνι ταξίδευαν με βάρκες που μετέφεραν ζώα, στριμωγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο κάτω από φρικτές συνθήκες.

Στη Βρετανία υπήρχαν τότε κίνδυνοι ιδιαίτερα για τις νέες γυναίκες που συχνά κατέληγαν σε μπουρδέλα. Στους νεοφερμένους υπόσχονταν κατάλυμα και δουλειά μόνο και μόνο για να τους πάρουν τα λίγα λεφτά που είχαν και μετά να τους πετάξουν στο δρόμο. Όσοι έψαχναν για δουλειά κατέληγαν, αναπόφευκτα, στα κάτεργα του East End. Οι λόγοι ήταν απλοί — υψηλή εποχιακή ανεργία και διαφορές γλώσσας και κοινότητας που δημιουργούσαν καχυποψία και εχθρότητα. Επιπλέον αυστηροί κανονισμοί των σωματείων περιόριζαν την είσοδο σε αρκετά επαγγέλματα. Τους έλειπε, τέλος, η πείρα της εργασιακής δουλειάς κι έτσι ήταν υποχρεωμένοι να επιστρέψουν στις παλιές τους ασχολίες. Αυτό προκάλεσε τη γρήγορη αύξηση μικρών εργαστηρίων που επιδίδονταν σ' έναν εξοντωτικό καθημερινό αγώνα για να επιβιώσουν και φυσικά, η επιβίωσή τους εξαρτιόταν κατά κύριο λόγο, απ' το κόστος του πιο ζωτικού παράγοντα παραγωγής — της εργατικής δύναμης.

Στην αρχή οι Εβραίοι εργάτες είχαν δυσκολίες στο να οργανωθούν — πολλοί σκέφτονταν ακόμα με θρησκευτικούς, όχι ταξικούς όρους. Ήταν δύσκολο να σπάσουν τα παλιά δεσμά. Υπήρχε μεγάλη ρευστότητα διότι συνέχεια κατέφθαναν νεοφερμένοι, ενώ απ' την άλλη υπήρχε ένα σταθερό ρεύμα μετανάστευσης προς τις ΗΠΑ. Αλλά σιγά, στη διάρκεια της δεκαετίας του 1880, μέσα στη γενική σοσιαλιστική αναγέννηση, τα εργατικά σωματεία και οι σοσιαλιστικές ιδέες άρχισαν να εξαπλώνονται.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Τον Ιούλιο του 1885, εμφανίστηκε μια μηνιαία σοσιαλιστική εφημερίδα, η «Arbeter Frint» («Φίλος των Εργατών») η οποία, αμέσως, επιτέθηκε στις συνθήκες που επικρατούσαν στα εργασιακά κάτεργα. Μια λέσχη εργατών ιδρύθηκε και, σύντομα, συνδέθηκε με την εφημερίδα. Και οι δυο δέχθηκαν την επίθεση της αγγλο-εβραϊκής κοινότητας, που δωροδοκούσε τυπογράφους για να εμποδίσουν την έκδοσή της. Αυτό ξεπεράστηκε με την απόκτηση δικών τους μέσων εκτύπωσης. Οι θρησκευτικοί και λαϊκοί αρχηγοί της αγγλο-εβραϊκής κοινότητας είχαν πάντοτε εχθρική στάση απέναντι στους νέους μετανάστες καθώς τους έβλεπαν σαν απειλή στη δικιά τους καλή θέση μέσα στην ευγενική βρετανική κοινωνία. Η αρχική συμπάθεια για την κατάσταση των Εβραίων γρήγορα άλλαξε. Ο συντηρητικός βουλευτής της συνοικίας «Tower Hamlets» έκανε την αρχή, σε κάτι που επαναλήφθηκε συχνά από τότε, ζητώντας πιο σκληρούς ελέγχους σχετικά με την ποιότητα των μεταναστών. Πολλοί ακόμη συντηρητικοί βουλευτές υποστήριξαν το ίδιο πράγμα και σύντομα υπήρξαν και απαιτήσεις για μαζικές εκτοπίσεις.

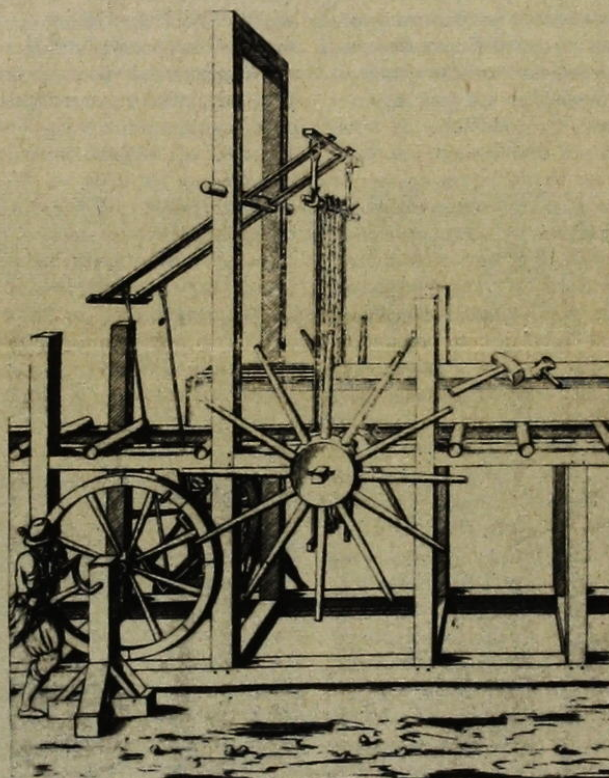
Αυτή η στάση ήταν διάχυτη σε όλο το πολιτικό φάσμα. Αστοί κοινωνικοί μεταρρυθμιστές δημοσίευαν «αντικειμενικές» έρευνες συνδυάζοντας έτσι την ήδη χαμηλή τους γνώμη για τους φτωχούς γενικά, προσδίδοντας «βρώμικες» συνήθειες στους Εβραίους. Αυτοί οι ισχυρισμοί ήταν βέβαια ιδιαίτερα απίθανοι μιας και τα έθιμά τους τους υποχρέωναν να πλένονται και να αλλάζουν πολύ πιο συχνά από τους Βρετανούς. Ο Webb και οι Φαβιανοί σοσιαλιστές τους έβλεπαν σαν καλύτερους και ανίκανους να δουλέψουν μέσα στα αγγλικά πλαίσια. Μερικοί από τους μαρξιστές αρχηγούς της Σοσιαλδημοκρατικής Ομοσπονδίας ήταν ανοιχτά αντισημιτιστές, αντανάκλυντας έτσι τον ίδιο τον Μαρξ που είχε γράψει «οι Εβραίοι της Πολωνίας ήταν οι πιο βρώμικοι από όλες τις φυλές». Δεν είναι λοιπόν απίθανο το ότι υπήρχε καχυποψία και έλλειψη εμπιστοσύνης ανάμεσα στους Βρετανούς και Εβραίους εργάτες, κάτι που τρεφόταν και από τους εργοδότες οι οποίοι χρησιμοποιούσαν άπορους Εβραίους εργάτες σαν blackleg στη διάρκεια συγκρούσεων.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΚΑΤΕΡΓΟΥ

Αργά-αργά οι Εβραίοι εργάτες οργανώθηκαν. Στη διάρκεια των απεργιών του 1889, τα εβραϊκά συνδικάτα έπαιξαν το ρόλο τους και κέρδισαν ορισμένα πράγματα τα οποία δεν κρατήθηκαν, όμως, για πολύ καιρό. Στο μεταξύ το σοσιαλιστικό κίνημα χωρίστηκε στη μαρξιστική και την αναρχική πτέρυγα, κάτι που επηρέασε και το εβραϊκό κίνημα. Η «Arbeter Frint» άρχισε να ταυτίζεται όλο και πιο πολύ με τους αναρχικούς, καθώς συνδικάτα όπως η SDF έγινε εχθρική βλέποντάς τους σαν αλήτες και σαν απειλή στην «τίμια» εργατική δύναμη. Στο τέλος του αιώνα ένας αναρχοσυνδικαλιστής ο Rudolf Rocker ήρθε σε επαφή με το εβραϊκό κίνημα του East End και αμέσως αναμίχθηκε, ξεκινώντας έτσι μια αξιοθαύμαστη σχέση ανάμεσα σε αυτόν τον Γερμανό ευγενή και τους Εβραίους εργάτες που διήρκεσε είκοσι χρόνια. Έγινε ο συντάκτης της εβδομαδιαίας τώρα «Arbeter Frint» αν και δε μπορούσε να διαβάσει ή να γράψει εβραϊκά.

Η δυναμικότητα των εβραϊκών συνδικάτων μεγάλωσε. Ξεκίνησε ένας αγώνας εναντίον των κατέργων, που έφθασε στο ζενίθ του στη μεγάλη απεργία του 1906. Μικρές απεργίες ξεσπούσαν στη διάρκεια όλου αυτού του χρόνου και κάτω από αναρχική παρότρυνση μια γενική απεργία ξεκίνησε στο East End τον Ιούνιο. Μια απεργιακή επιτροπή σχηματίστηκε και οι εργοδότες απάντησαν με ένα γενικό lock-out. Η υποστήριξη ήρθε από την εβραϊκή κοινότητα, που έδωσε ότι μπορούσε. Ο Rocker μιλούσε συνεχώς και προσπαθούσε να διατηρήσει την προσπάθεια. Τελικά όμως οι απεργοί ηττήθηκαν — οι εργοδότες ήταν ακόμη αρκετά δυνατοί. Μετέφεραν τη δουλειά σε άλλα κέντρα και επειδή δεν υπήρχε ένα απεργιακό ταμείο, αυτό σήμαινε πείνα, κάτι που ανάγκασε τους απεργούς να γυρίσουν πίσω στη δουλειά τους.

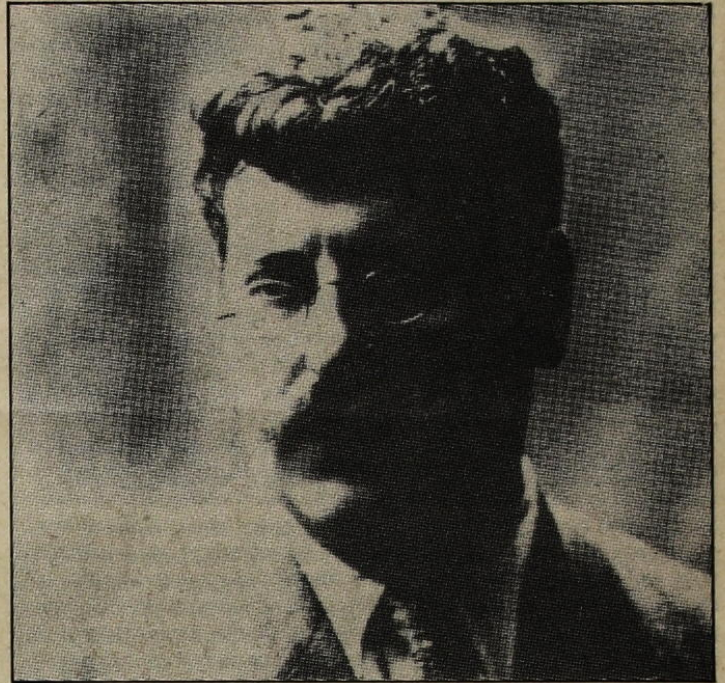
Αλλά αυτό δεν ήταν το τέλος. Ο Rocker και οι σύντροφοί του κατάλαβαν τις αδυναμίες τους και αποφάσισαν ότι την επόμενη φορά τα πράγματα θα είναι διαφορετικά. Καθιερώθηκε μια λέσχη ανοιχτή σε όλους τους εργάτες με βιβλιοθήκη, αναγνωστήριο και καντίνα. Η λέσχη έγινε σημείο συνάντησης για επαναστάτες από όλο τον κόσμο. Οργανώθηκαν συζητήσεις και ο Κροπότκιν, ο Μαλατέστα, ο Λουίζ Μισέλ και ο Τομ Μαν όλοι μίλησαν εκεί. Ο ίδιος ο Rocker μιλώντας εβραϊκά έδινε διαλέξεις για διάφορα θέματα. Σε μια γωνία καθώς μιλούσε, καθόταν ένας κοκκινομάλης Ρώσος που ήσυχια έπαιρνε σημειώσεις, το όνομά του ήταν Λένιν.

Στα 1910 οι Εβραίοι αναρχικοί ήταν οι πιο δυνατοί και οι πιο δραστήριοι στο East End — τόσο δυνατοί που κατάφεραν να αντισταθούν στην πίεση που δέχθηκαν μετά το επεισόδιο της «Sidney Street» όταν προσπάθησαν να χρεώσουν τη δολοφονία και ληστεία ενός αστυνομικού σε αυτούς. Τελικά ήταν αριστεροί σοσιαλδημοκράτες και ο αρχηγός τους που ξέφυγε ξαναεμφανίστηκε αργότερα σαν πασίγνωστος πράκτορας της μπολσεβίκικης μυστικής αστυνομίας, της Τσέκα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Μεταξύ 1910 και 1914 υπήρχε ένα κύμα βιομηχανικής αναταραχής — η Συνδικαλιστική Επανάσταση. Ο Απρίλης του 1912 ήταν και η σωστή στιγμή για τους Εβραίους εργάτες να απεργήσουν. Οι ράφτες του West End βρίσκονται σε σύγκρουση σχετικά με μισθούς και συνθήκες. Η δουλειά αυτή μεταφερόταν στο East End. Η **Arbeter Frint** κάλεσε μια μαζική συνάντηση στην οποία οι Εβραίοι εργάτες όχι μόνο αποφάσισαν να αρνηθούν αυτή την έξτρα δουλειά αλλά και να αρχίσουν μια γενική απεργία. Αυτή τη φορά υπήρχε οργάνωση και διεύθυνση από την αρχή με τις απεργιακές επιτροπές. Η **Arbeter Frint** έγινε μια τετρασέλιδη ημερησία που κρατούσε τους εργάτες ενήμερους. Σχηματίστηκαν τα πρώτα αιτήματα: μια καθιερωμένη από πλευράς ωραρίου ημέρα, εργάτες μόνο από τα συνδικάτα, υψηλότεροι μισθοί και κατάργηση των υπερωριών, της δουλειάς με το κομμάτι και των ανθυγιεινών εργαστηρίων.

Το East End υποπειρώθηκε γύρω από τους απεργούς: οι πιο υψηλοί μισθοί εργάτες αρνήθηκαν παροχές που τους έδιναν σαν απεργούς και έδωσαν μάστιγα συνεισφορές στο ταμείο της απεργίας: μαζεύτηκε ακόμη οικονομική βοήθεια από σπίτι σε σπίτι: προσωρινές καντίνες δημιουργήθηκαν και πρόσφεραν ένα βασικό γεύμα: ακόμη το εβραϊκό συνδικάτο αρτοποιών πρόσφερε ψωμί και κατασκευαστές τοιγάρων τις υπηρεσίες τους. Επίσης άλλα συνδικάτα πρόσφεραν τη βοήθεια των μελών τους και το εβραϊκό θέατρο έδωσε ελεύθερες παραστάσεις.

Rocker. Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Οι εργοδότες απάντησαν με ένα lock-out που θα κρατούσε τρεις βδομάδες πεπεισμένοι ότι η πείνα θα ανάγκαζε τους εργάτες να γυρίσουν στη δουλειά τους. Έγιναν προσπάθειες να σπείρουν διχόνοια υποστηρίζοντας ότι οι αναρχικοί είχαν πιθανώς άλλους απώτερους σκοπούς, και κατόπιν παίζοντας επίσης με τους φόβους που πιθανόν γυναίκες και παιδιά θα είχαν. Οι γυναίκες απάντησαν με μια μαζική συνάντηση για να επιβεβαιώσουν την υποστήριξή τους. Ο Rocker αναδείχθηκε σαν ο αρχιτέκτονας της νίκης, παροτρύνοντας τους εργάτες και οργανώνοντας συνέχεια τις μαζικές συναντήσεις. Στο λιμάνι είχε αυτό τον καιρό μόλις αρχίσει μια απεργία και ο Rocker ενώθηκε με τους αναρχοσυνδικαλιστές και τον αντιπρόσωπό τους, Ted Legget, για να φέρουν τους εργάτες μαζί σε ένα κοινό αγώνα. Στο μεταξύ γίναν προσπάθειες από το συνδικάτο ραφτών του West End για να διαπραγματευτούν κάποιο συμβιβασμό που όμως δεν έγινε δεκτό. Η αλληλεγγύη βγήκε τελικά κερδισμένη καθώς οι εργοδότες παραδόθηκαν και συμφώνησαν σε όλα τα αιτήματα που ήταν άλλωστε και η θανατική καταδίκη του συστήματος των κατέργων. Σε αυτή τη στιγμή του θριάμβου η **Arbeter Frint** παρότρυνε όλους τους Εβραίους ράφτες να βοηθήσουν τους λιμενεργάτες. Αμέσως οι Εβραίοι εργάτες έλυσαν στην κυριολεξία τους λιμενεργάτες με δώρα ενώ δε μπορούσαν καλά καλά να επιβιώσουν οι ίδιοι. Ντόπιοι μαγαζάτορες πρόσφεραν παπούτσια και ρούχα. Περισσότερα από 300 πεινασμένα, ξυπόλυτα και κουρελίστικα παιδιά λιμενεργατών βρήκαν φροντίδα σε οικογένειες Εβραίων καθώς η απεργία συνεχιζόταν. Αυτή όλη η προσπάθεια ένωσε τους Βρετανούς και Εβραίους εργάτες. Οι λιμενεργάτες δε ξέχασαν ποτέ αυτή την αλληλεγγύη. Δεν είναι λοιπόν σύμπτωση που 24 χρόνια αργότερα το 1936 οι λιμενεργάτες του Wapping και του St. George σχημάτισαν ένα μαχητικό μέτωπο ενός κινήματος που έδιωξε τους φασίστες από την Cable street, σταματώντας έτσι την εισβολή τους στο East London.

ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα τα κάτεργα* ξαναεμφανίστηκαν. Οι πρόσφατοι μετανάστες εργάτες υπόκεινται την ίδια εκμετάλλευση όπως και πριν από 75 χρόνια. Ο φόβος και η άγνοια προωθείται με σκοπό να μας κρατάνε διαχωρισμένους. Το 1912 δεν ήταν κάποιο κοινοβουλευτικό νομοθέτημα που σταμάτησε τα κάτεργα αλλά η «Άμεση Δράση» των ιδίων των εργατών. Αυτός είναι και πάλι ο μόνος δρόμος.

* στην κυριολεξία στα αγγλικά σημαίνει: εργαστήρια του ιδρώτα = sweatshop = κάτεργα.

Η Απελευθέρωση του ΟΡΑΤΣΙΟ ΒΑΛΑΣΤΡΟ

Ο Οράτσιο, μέλος της αναρχικής ομάδας της Κατόνιας, είχε συλληφθεί στην διάρκεια μιας αντιστρατιωτικής εκδήλωσης, στις 22 Γενάρη του '87.

Είχε λιποτακτήσει το Δεκέμβριο του '81 και τον Μάρτη του '82 είχε συλληφθεί και καταδικαστεί σε 5 μήνες φυλάκιση.

Επειδή δε παρουσιάστηκε εκ νέου για να υπηρετήσει, συνεχίζοντας την αντιστρατιωτική του δραστηριότητα στην Γαλλία, και στην Ιταλία ξανακαταδικάστηκε στις 26 Φλεβάρη σε 8 μήνες φυλάκιση.

Στη διάρκεια της δίκης του επανέλαβε την απόφασή του να μη παρουσιαστεί στο στρατό μετά την έκπηση της ποινής του, γιατί όπως είπε στο δικαστήριο δεν σκόπευε με κανένα τρόπο να αποτελέσει μέρος του στρα-

τού στο βαθμό που αυτός είναι όργανο θανάτου και καταστολής των δίκαιων εξεγέρσεων των εκμεταλλεζόμενων.

Η αλληλεγγύη προς τον Βαλάστρο από την Ιταλία και από το εξωτερικό και η αποφασιστικότητά του, οδήγησε την στρατιωτική δικαιοσύνη στην αποφυλάκισή του στις 9 Ιούλη και στην έκδοση απολυτηρίου με την αιτιολογία του «κοινωνιοπαθούς» (!!).

Η απόφαση του δικαστηρίου έγινε ερήμην του Βαλάστρο και εν αγνοία του. Έτσι, βρέθηκε προ εκπλήξεως όταν του αναγγέλθηκε το γεγονός.

Η αποφυλάκισή του ήταν μια νίκη του αναρχικού αντιστρατιωτικού κινήματος ολικής άρνησης της θητείας στην Ιταλία.

«Η κρίση στο Συνεταιριστικό χώρο»

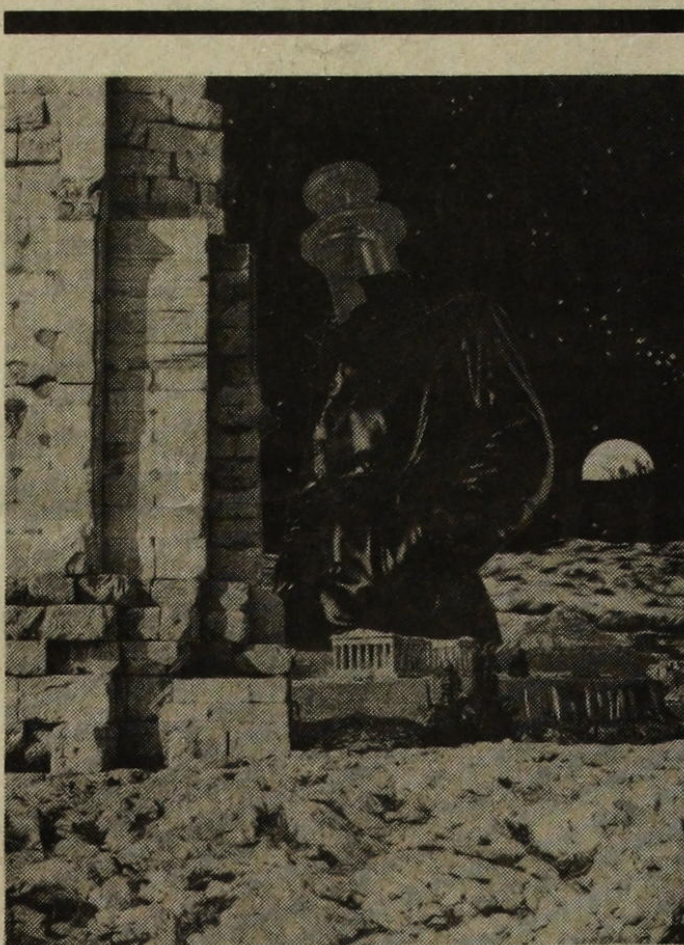
Αν φυσικά η κεφαλαιοκρατία είχε παραμείνει μια στατική μορφή κοινωνικής εκμετάλλευσης εκπροσωπούμενη από την αστική τάξη ή έστω από κάποια κοινωνική-πολιτική ελίτ, χρησιμοποιώντας απλώς το κράτος σαν ρυθμιστή των εσωτερικών διαφορών της, θεσμοθέτη συγχρόνως της «νομιμότητας» οίγουρα θα είχε ανατραπεί, και νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης θα έκαναν την εμφάνισή τους. Αυτό βέβαια δεν συνέβη, και όπως όλοι ξέρουμε το κεφάλαιο περνώντας μέσα από διαδοχικές «κρίσεις» κατόρθωσε συμμαχώντας με όλη την κοινωνία και αποκτώντας κύριο συνεργάτη του το κράτος, να σταθεροποιήσει τις πτωτικές τάσεις στα κέρδη του, επενδύοντας και αναπαραγόμενο κοινωνικά. Και έτσι εισχώρησε παντού: Από την εργασία πέρασε στην διδασκαλία, από την ανάγκη στην επιθυμία και από την χαρά στην λύπη, δημιουργώντας μια κοινωνία του θάματος (Ντεμπόρ), εκμεταλλεύοντας το ποιοτικό σπουδαίο χαρακτηριστικό του, το θέαμα, και έτσι λοιπόν το κεφάλαιο έγινε συνώνυμο του κράτους και φυσικά, όλων εκείνων των μηχανισμών που νομιμοποιούν την ύπαρξή του.

Σε όλη αυτή την πορεία της διαδοχικής μεταμόρφωσης των εκμεταλλευτικών σχέσεων, τα υπό την κυριαρχία του κεφαλαίου κοινωνικά στρώματα δεν παρέμειναν αδρανή. Από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα οι κοινωνικά καταπιεσμένοι άνθρωποι άρχισαν να οργανώνονται απαιτώντας την κοινωνική και πολιτική ισότητα, την ισότητα στην ζωή, και ανατρέποντας παντού την θεσμική νομιμότητα πέτυχαν την δημιουργία των πρώτων ρηγμάτων στην θρησκεία του αστισμού. Η δημιουργία των κομματικών-πολιτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων — σχετικώς αν οι περισσότερες από αυτές εμπεριείχαν το φάσμα της γραφειοκρατίας — αντιπροσώπευαν ίσως στα πρώτα τους χρόνια την αντι-εξουσία της καταπιεζόμενης κοινωνίας, την αυτο-ιδιοποίηση της δύναμης των εργαζομένων, τουλάχιστον στα χρόνια της καπιταλιστικής θηριωδίας ήταν το διέξοδο των κοινωνικών δυναμικών που εκπροσωπούσαν, ήταν η είσοδος σ' ένα χώρο που το κατόρθωναν για πρώτη φορά οι εκμεταλλευόμενες τάξεις...

Η βελτίωση των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών που το κεφάλαιο έτσι επέφερε, εφ' ανάγκης βέβαια, δημιούργησε και τις πρώτες αμφισβητήσεις της κυριαρχίας του. Την επερχόμενη πτωτική τάση των κερδών του, και την εμφανιζόμενη δυσκολία επικερδών επενδύσεων που θα διασφάλιζαν την αναπαραγωγή του, προσπάθησε να τα ξεπεράσει οδηγώντας με την βοήθεια του φασισμού τους λαούς, στην σφαγή των δύο Παγκόσμιων πολέμων και των τόσων άλλων τοπικών, που δυστυχώς γι' αυτό δεν έφεραν την αναγέννηση που περίμενε, τουλάχιστον τότε και όπως την ήθελαν τουλάχιστον οι εκπρόσωποί του. Η εγκαθίδρυση μιας παγκόσμιας νέας πραγματικότητας που θα την διαχειρίζονταν προς όφελος της μια νεο-αστική τάξη δεν πραγματοποιήθηκε.

Η φανερή καπιταλιστική κτηνωδία δεν μπορούσε πια να εφαρμοστεί στις κοινωνίες, η εκπροσώπηση της από την αστική τάξη άρχισε να ελαττώνεται μη μπορώντας να ακολουθήσει την πορεία του κεφαλαίου, ακριβώς γιατί αυτό ζήτησε την διαχείριση του από όλους, εισχωρώντας μέσα στις δομές και τους θεσμούς της κοινωνίας αλλάζοντας μορφή, χαρακτήρα, ιδιότητες, ξεπερνώντας αλλά όχι βέβαια καταργώντας την κύρια πηγή της δημιουργίας και αναπαραγωγής του, την «ιδιοποίηση της υπεραξίας». Μια καθαρή «ταξική εκπροσώπηση» του καπιταλισμού ήταν δύσκολη στις χώρες του ώριμου πια καπιταλισμού ακριβώς γιατί μεταμορφώθηκαν οι μηχανισμοί εκμετάλλευσης που αναγκάστηκε να επιβάλει στις κοινωνίες. Έτσι η ιδιοποίηση του κέρδους και η συνακόλουθη διαχείριση του κεφαλαίου πέρασε στον μόνο μηχανισμό που μπορούσε να εγγυηθεί την ύπαρξή του, την αναπαραγωγή του και τελικά το ξεπέρασμα της κρίσης του ή τουλάχιστον τη μεταφορά της αλλού, κάνοντας την κρίση κοινωνική, πολιτική, οικονομική... το κράτος. Ένα κράτος όχι ταξικό αλλά υπερταξικό. Μ' αυτό βέβαια εννοούμε πως μέσω του κράτους εκφράστηκε και εκφράζεται η κυρίαρχη κοινωνική διαστρωμάτωση, που δημιουργείται από τις περιοδικές κινήσεις και τακτικές του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του. Μια διαστρωμάτωση που την μια εκφράζοντας στην αρχή τους πόθους των αδικοκλήτων, μεταμορφώνεται αργότερα σε εκφραστική και εγγυητή, (μέσω μιας φοβερής διαστρέβλωσης) της ηθικής του κράτους — κεφαλαίου και την άλλη εκφράζοντας τις παραδοσιακές αντιδραστικές δυνάμεις κατακτά την διαχείριση της εξουσίας, ανανεώνοντας έτσι το προφίλ της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Βέβαια, ανταγωνιστικά με το κράτος λειτουργήσαν και λειτουργούν διάφοροι άλλοι μηχανισμοί καπιταλιστικού χαρακτήρα, που όμως ή τείνουν να απομειωθούν από την κρατική εξουσία δημιουργώντας έτσι έναν αμιγή κρατικό καπιταλισμό ή λειτουργώντας υπερκρατικά κατόρθωναν να δημιουργήσουν συμμαχώντας με οικονομικά εθνικά και υπερεθνικά τράστ, παγκόσμια λόμπι οικονομικής κυριαρχίας που κάποια στιγμή θα ταυτιστούν με τους κρατικούς μηχανισμούς δημιουργώντας την υνύκτα των ερπετών, το τέλειο κράτος.

(από το βιβλίο «Η νύχτα των ερπετών» του Ανδρέα Γεωργίου)

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η διαχειριστική εικόνα του συγχρόνου κράτους.

Όμως η πολιτική του νομιμότητα, το πολιτικό προσωπείο που πρέπει φέρει για να κερδίσει την συναίνεση των πολιτών, απαραίτητη προϋπόθεση για την διαίωση της κυριαρχίας του, το επιτυγχάνει με την «κοινωνία», των κομμάτων. Από την στιγμή που οι μαζικές οργανώσεις των εκμεταλλευόμενων έχασαν τον ταξικό τους προσανατολισμό — γεγονός που δεν μπορεί κανείς να το αμφισβητήσει χωρίς να μπει στον χώρο του φανακισμού — και μεταμορφώθηκαν σε πελατειακού χαρακτήρα μηχανισμούς «διαχείρισης της εξουσίας» φυσικό ήταν οι κάποιες μεταξύ τους ταξικές διαφορές να εξαφανιστούν και τελικά να αποκοπούν από τις κοινωνικές τους ρίζες. Έτσι δημιουργήθηκε η «αυτονομία της πολιτικής». Σε αυτό το σημείο πολλοί θα αναρωτηθούν: πώς είναι δυνατόν πολιτικοκομματικοί και συνδικαλιστικοί μηχανισμοί με επικές ιστορίες ταξικών αγώνων, με έμπρακτη δράση για κοινωνική δικαιοσύνη να αυτονομηθούν από την κοινωνία; Πολύ Απλό: Γραφειοκρατικοποιήθηκαν. Ιεραρχικά μοντέλα οργάνωσης, παραμορφωμένα αντίγραφα της κοινωνίας που πολεμούσαν, μετέτρεψαν την αυτο-ιδιοποίηση της συλλογικής δύναμης προς όφελος των ταξικών συμφερόντων, σε απο-ιδιοποίηση προς όφελος των ηγεσιών. (Η οποιαδήποτε προσπάθεια ταύτισης των συμφερόντων της ηγεσίας με τα συμφέροντα της βάσης είναι απλώς αστεία, ακόμη και για σχολιασμό).

Έτσι έγινε «κεφάλαιο» η συλλογική δύναμη των καταπιεζόμενων στα χέρια των επαγγελματιών της «υπέρτατης» αλήθειας, όπλο στα παιχνίδια τους για την κατάληψη της εξουσίας των άλλων, για την εγκαθίδρυση της δικιάς τους εξουσίας προς όφελος του λαού!!!

Κι έτσι χωρίς να είναι δυνατόν πια ο έλεγχος των αυτοκρατόρων της πολιτικής, αυτοί ανεξαρτητοποιήθηκαν απ' αυτούς που αντιπροσώπευαν, για να παίξουν τα παιχνίδια του κεφαλαίου. Γιατί κεφάλαιο ίσον εξουσία και το αντίστροφο.

Μ' αυτόν τον τρόπο η πολιτική οδηγήθηκε στο σημείο εκείνο που ικανοποιούσε τους σκοπούς του κεφαλαίου και έγινε η επιστήμη της διαχείρισης της νομιμότητάς του.

Χειραγωγώντας την δυναμική των καταπιεσμένων και καταστέλλοντας εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις που χρησιμοποιούσαν τον επαναστατικό λόγο και την πράξη σαν την μόνη πραγματική προοπτική ανατροπής, κατόρθωσε η κοινωνία των κομμάτων να πετύχει μαζί με το κράτος εκείνο που οι άρχουσες τάξεις του παρελθόντος δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να το κάνουν: κοινωνικοποίησε την καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Σε αυτό το σημείο είναι αναγκαίο να πούμε πως η σύντομη αυτή αναφορά της τακτικής της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης για την διατήρηση της εξουσίας της, που εφήρμοσε σε όλες τις μετα-βιομηχανικές κοινωνίες αλλά και στην Ελλάδα βέβαια με μικρές διαφορές, χρησιμεύει για να κατανοήσουμε την κρίση που διαπερνά την Ελληνική κοινωνία σε όλα της τα επίπεδα. Μια κρίση που δεν οφείλεται βέβαια στην «χαμηλή παραγωγικότητα των Ελλήνων» όπως αρέσκειται από πολλούς να λέγεται, ή στην «χαμηλή ανταγωνιστικότητα» των προϊόντων μας στις ξένες αγορές, ή ακόμα στο «καταναλίσκουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε»!!!, αλλά είναι μια κρίση κεφαλαίου, της καπιταλιστικής κοινωνίας του θάματος, είναι κρίση του κράτους και των θεσμών του, είναι κρίση της κοινωνίας της κομματικής αντιπροσώπευσης.

Είναι γνωστό πως για να βασιλέψει μια ανίκανη τάξη πρέπει να εξασφαλίσει την ανικανότητα των δούλων της, θα λέγαμε λοιπόν πως και για να κυριαρχήσει το κεφάλαιο πρέπει να κατορθώσει το ίδιο. Και το επιτυγχάνει με την συναίνεση και την ενσωμάτωση όλης της κοινωνίας με την τύχη του, το επιτυγχάνει με την αστυνόμευση και την ποινικοποίηση κάθε ελευθεριακής σκέψης και πράξης. Η κρατική τρομοκρατία και καταστολή με την βοήθεια της αποπληροφόρησης που προσφέρουν τα mass media, σε συνεργασία με την αλλοτριωμένη πολιτική δημιουργούν το πλαίσιο εκείνο μέσα στο οποίο κυριαρχεί η ισότητα στην σκέψη, αναγκαία συνθήκη για την δικαιολόγηση της εξουσίας του κεφαλαίου στις διάφορες μορφές της.

Σε μια κοινωνία όπου οι στρατιές των ανέργων και των υποασφαλισμένων έρχονται σε συνεχή σύγκρουση με τους εξασφαλισμένους και η ανασφάλεια με την ψευδοθητική της εξουσίας δημιουργεί τον μικροαστικό φασισμό, όπου οι κάθε μορφής μηχανισμοί καταστολής νομιμοποιούνται από τους κάθε λογής πολιτικο-κομματικούς μηχανισμούς, με τους κοινωνικούς ανατροπείς να προγράφονται, και ολόκληρα κινήματα κοινωνικής αυτονομίας για μια συνολική ρήξη να καταστέλλονται, είναι φυσικό πως κάθε προσπάθεια για την ανάπτυξη ενός αυτόνομου αντιθεσμικού κινήματος που θα εμπεριέχει την αντι-εξουσία σαν κινητήριο δύναμη δράσης του, θα εύρισκε την συνολική αντίδραση της εξουσίας του κράτους-κεφαλαίου και των μηχανισμών νομιμοποίησής τους.

Μετά απ' όλα τα παραπάνω πιστεύουμε πως είναι κατανοητή η αντίδραση όλων των μηχανισμών κυριαρχίας του κεφαλαίου ενάντια στις συνεταιριστικές προσπάθειες των αγροτών. Η συνεταιριστική σκέψη όπως διαμορφώθηκε από τις αρχές του Ραιφφάινερ πριν 140 περίπου χρόνια, εμπεριέχει όλα εκείνα τα στοιχεία που την κάνουν κοινωνικο-αγροτικό κίνημα, αυτόνομο, αυτοδιαχειριζόμενο προς όφελος όλων των αγροτών αλλά και της κοινωνίας ακόμη, και χωρίς να εισερχόμαστε στην ουτοπία του συνεργατισμού μπορούμε να πούμε πως ο συνεταιριστικός χώρος θα μπορούσε να είναι ένας χώρος όπου θα ήταν δυνατόν να αναπτυχθεί η ατομική και συλλογική αγροτική υποκειμενικότητα, η αλληλοβοήθεια, ο αλληλοσεβασμός, η αντεξουσιαστική σοσιαλιστική σκέψη, συνθέτοντας έτσι ένα μέτωπο ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση. Όμως το συνεταιριστικό κίνημα δεν ακολούθησε την φυσική του πορεία, για λόγους που όλοι γνωρίζουμε, παραμορφώθηκε η φυσιογνωμία του, γραφειοκρατικοποιήθηκε η εσωτερική δομή του, και έγινε ένας μηχανισμός για να ικανοποιεί τα συμφέροντα του κράτους-κεφαλαίου και των συγγενών του.

Συνδέθηκε με το κράτος, ενισχύθηκε από αυτό για να αφομοιωθεί δε σε τέτοιο βαθμό, ώστε η κρίση της κρατικής μηχανής να μεταδοθεί και σ' αυτό.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ-ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΠΟΥ ΥΠΟΒΟΛΕΙ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ, ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ.

Η υποτέλεια στο καπιταλιστικό κράτος ήταν έτσι αναπόφευκτη. Από την στιγμή που αλώθηκε από τους κρατιστές, ήταν πολύ εύκολη η παράδοσή του στα όρνεα της σκοπιμότητας και του συμβιβασμού. Έγινε το συνεταιριστικό προσωπείο του κράτους-κεφαλαίου. Ένας από τους πολύ ενδιαφέροντες χώρους για την εκμεταλλευτική πολιτική του. Επενδύσεις κεφαλαίων ελληνικής αλλά και αλλοδαπής προέλευσης έδωσαν την δυνατότητα μιας νόθας ανάπτυξης στις δυνάμεις εκείνες που σε διαφορετική περίπτωση θα μπορούσαν να αναδιπλωθούν την φιλοσοφία της συνεταιριστικής σκέψης και πρακτικής, δημιουργώντας εκείνους τους εναλλακτικούς πόλους έλξης όλων των γνήσιων αγροτο-παραγωγικών δυνάμεων που ασφυκτούσαν και ασφυκτούν για μια γνήσια αγροτοκοινωνική πολιτική.

Ο νόμος 1541 που στην πραγματικότητα είναι η τεκμηρίωση των όσων πιο πάνω αναφέρθηκαν, εκφράζει ακριβώς την επιθετική πολιτική του κράτους-κεφαλαίου και των συνεργατών του. Για τους εργαζόμενους-συνεταιριστές φυσικά είναι ένας νόμος που σε συνεργασία με την γενικότερη πολιτική των εκφραστών της καπιταλιστικής διαχείρισης διατυπώνει την παράδοσή τους στους κυρίαρχους της ιδιωτικής καπιταλιστικής πρωτοβουλίας, μεταμορφώνοντάς τους σε αντικείμενα μιας χρήσης-μεγάλης κατανάλωσης.

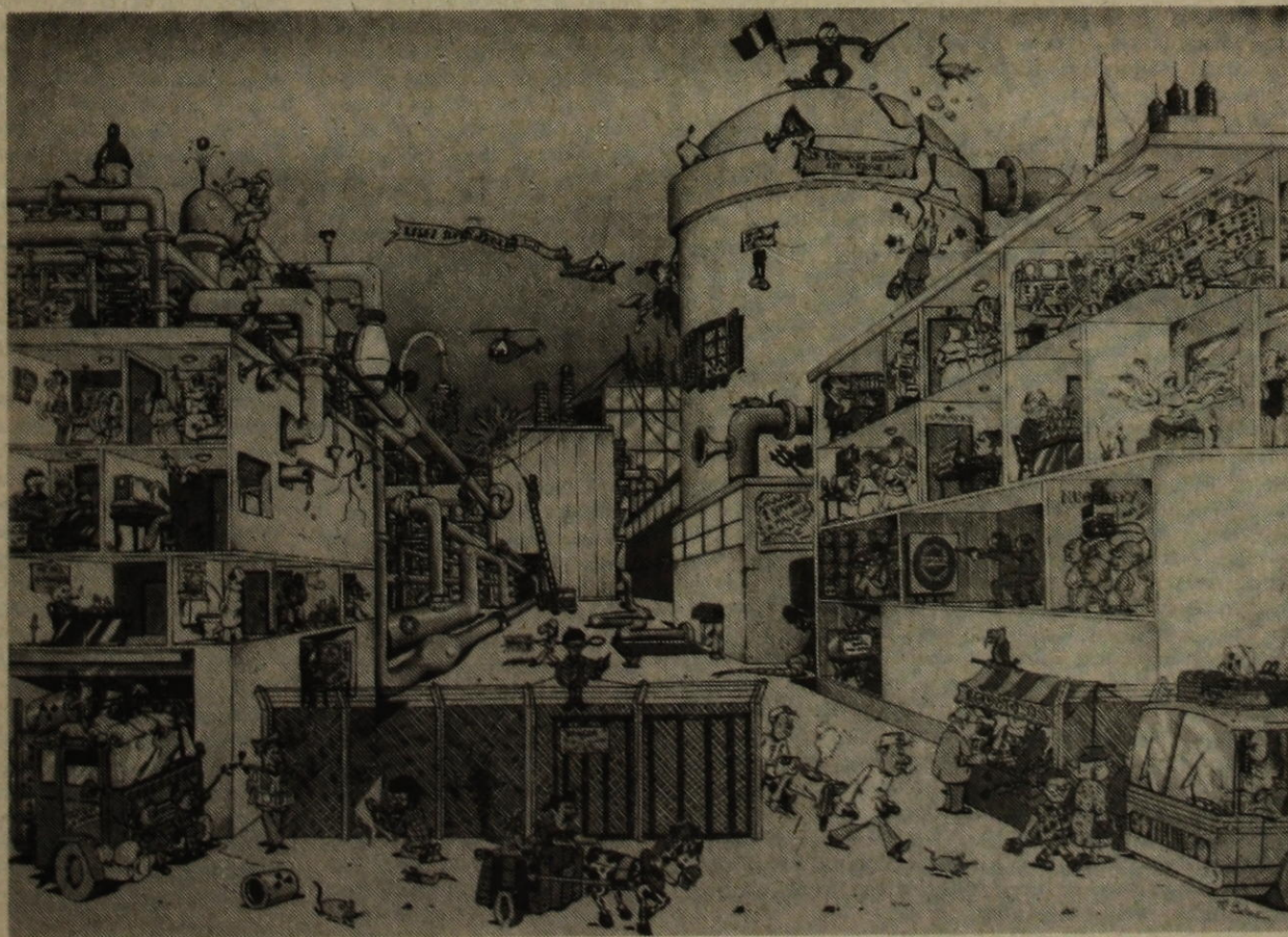
Ο επίλογος αυτής της προσπάθειας για μια κριτική ανάλυση της «κρίσης» του συνεταιριστικού κινήματος και της ελληνικής κοινωνίας γενικότερα είναι, πως αυτή η προσπάθεια χρησιμοποιήσε την εμπειρία και μόνο σε συνδυασμό με την φιλοσοφία για μια ελευθεριακή αντιεξουσιαστική κοινωνία, απορρίπτοντας τους στερούς επιστημονισμούς και σοφιστείες.

Επομένως διεκδικεί και το δικαίωμα του λάθους, χωρίς όμως να απορρίπτει τις γενικές αρχές της ελευθεριακής σκέψης και πρακτικής.

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΟΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΟ ΧΩΡΟ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ, ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ Ή ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΣΤΩΝ-ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΙ ΣΑΝ ΤΕΛΙΚΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΜΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ-ΔΡΑΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ.

Το κείμενο κυκλοφόρησε η Ομάδα Αντιπληροφόρησης στο συνεταιριστικό χώρο

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΜΕΤΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

31 ΟΚΤΩΒΡΙΗ — ΑΜΒΟΥΡΓΟ
Διαδήλωση ενάντια στα πυρηνικά, στους εξοπλισμούς και στους νεοναζί από αυτόνομους και αναρχικούς.

Ο θάνατος 3 αστυνομικών κι ο τραυματισμός άλλου ένα ως απόρροια των πυροβολισμών που δέχτηκαν κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στην επέκταση του αεροδρομίου της Φραγκφούρτης στις 2 του Νοέμβρη είναι πρωτοφανές γεγονός για τα γερμανικά δεδομένα και πυροδότησε ή επιτάχυνε εξελίξεις σε πολλά επίπεδα.

Οι εκδηλώσεις οι σχετικές με το αεροδρόμιο της Φραγκφούρτης έχουν μακρά προϊστορία. Ήδη στα 1965 έχουμε τις πρώτες κινητοποιήσεις των περιόικων ενάντια στα σχέδια επέκτασης και εντατικότερης αξιοποίησής του απ' την εταιρία στην οποία ανήκει. Με τα χρόνια η αντίθεση αυτή παίρνει δημοσιότητα, πρωτοβουλίες δημοτών αναλαμβάνουν το συντονισμό των δραστηριοτήτων, η κίνηση βρίσκει απήχηση και σε ευρύτερα στρώματα του πληθυσμού. Προσφυγές στα δικαστήρια δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, όπως και οι 30.000 υπογραφές διαμαρτυρίας αφήνουν παγερά αδιάφορες τις τοπικές αρχές. Οι κινητοποιήσεις κλιμακώνονται με πορείες και παρεμπόδιση των εργασιών. Παράλληλα κεντρικός στόχος είναι η παρεμπόδιση της κατασκευής του νέου δυτικού αεροδρόμιου για την οποία απαιτείται η καταστροφή ενός μεγάλου μέρους παρακείμενου δάσους. Έχουμε συγκρούσεις, δακρυγόνα, βάνους μεταχείριση των διαδηλωτών που αρκούνται στην παθητική αντίσταση. Αργότερα οι διαδηλωτές θα στήσουν καλύβες μέσα στο δάσος με σκοπό τη συνεχή παρουσία τους στην περιφρούρησή του. Παράλληλα παραδίδονται στην κυβέρνηση του κρατίδιου 200.000 περίπου υπογραφές με αίτημα τη διεξαγωγή

δημοψηφίσματος. Στις δημοτικές εκλογές το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που κυβερνούσε τότε χάνει σημαντικά ποσοστά ενώ οι Πράσινοι εναλλακτικοί, που σημειωτέον είχαν δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στο θέμα του αεροδρομίου με ζωνή παρουσία κατάφεραν τοπικά να εκπροσωπούνται ως και με 25% στα συμβούλια. Η κορύφωση των κινητοποιήσεων έρχονται στις 15.11.81 όταν 150.000 άτομα διαδηλώνουν στο Βισμπάτεν πέρα απ' τα πάγια αιτήματα καταγγέλλεται κι η πρωτοφανής αγριότητα με την οποία οι δυνάμεις καταστολής εκδίωξαν τους αντιστεκόμενους απ' το αεροδρόμιο και το δάσος και η καταστροφή των καλύβων και της εν γένει υποδομής για τις ανάγκες του αγώνα. Απ' το σημείο αυτό και πέρα η αντίσταση αποδυναμώνεται καθώς όλο και λιγότεροι συμμετέχουν και οι Πράσινοι χάνουν το ενδιαφέρον τους για την υπόθεση εκτιμώντας πως δεν πρέπει να περιμένουν μεγαλύτερα εκλογικά κέρδη. Τον Απρίλη του '84 μπαίνει σε λειτουργία ο νεοκατασκευασμένος διάδρομος και οι μόνες αντιδράσεις προέρχονται από λίγους περιόικους και ομάδες αυτόνομων. Από τότε οι συγκρούσεις γίνονται συχνότερες και πιο βίαιες, αφού κάθε Κυριακή γίνονται συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, κάτι σαν έθιμο που προσφέρει κύρια στην επικοινωνία μεταξύ των διαφόρων ομάδων.

Έτσι φτάσαμε στις 2 του Νοέμβρη, όπου μέσα από πλήθος 200 ατόμων που διαλύονταν άτακτα μετά από επίθεση και κυνηγητό της αστυνομίας έπεσαν οι πυροβολισμοί ενάντια στους αστυνομικούς. Γεγονός που επιδέχεται διάφορες ερμηνείες και που θα 'χει σοβαρές συνέπειες στην εξέ-

λιξη των αγώνων αυτόνομων και αναρχικών. Το αστυνομικό κράτος εξαπέλυσε ένα ανθρωποκυνηγητό άνευ προηγουμένου μπαίνοντας σε εκατοντάδες σπίτια και αποστασιοποιώντας κατανοώντας την αντίδραση αυτή αλλά χωρίς να την αποδεχτούν. Πάντως διακήρυξαν την αλληλεγγύη τους προς τον μέχρι τώρα μοναδικό κατηγορούμενο και την πίστη τους στις βίαιες μορφές αγώνα. Άλλοι πάλι, όπως στην Hazenstrape μια περιοχή του Αμβούργου που 'χουν καταληφθεί διάφορα κτίρια σχολείων μέσα από ένα πανώ τους: «δύο νεκροί (μπάτσοι) δεν είναι αρκετοί». Το σημαντικότερο σημείο πάντως είναι η αναγνώριση από πολλές πλευρές της αναγκαιότητας μιας συζήτησης, μιας ζύμωσης του χώρου γύρω απ' το αν και σε ποιο βαθμό προτείνονται οι δυναμικές διαδηλώσεις, ποια είναι η απήχηση στον κόσμο, που σταματά η μαζική μορφή αγώνα και αρχίζει ο ένοπλος, πώς εξασφαλίζεται η ακεραιότητα και η λειτουργικότητα όλων των συμμετεχόντων σε μια κινητοποίηση. Γίνεται φανερό ότι μπαίνει σε συζήτηση ένα ευρύτατο φάσμα θεμάτων που ούτως ή άλλως είχαν τεθεί και οι πυροβολισμοί ήταν η αφορμή ν' αναδυθούν. Πάντως δεν έλειψαν και οι εκτιμήσεις πως τα γεγονότα της 2ας Νοέμβρη πισωγύρισαν κατά πολύ το κίνημα σε μια στιγμή που είχε αρχίσει να αποκτά προβάσεις και σ' άλλα μετριοπαθέστερα στρώματα του πληθυσμού, και ίσως δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις μιας ευρύτερης κοινωνικής συναίνεσης πάνω στην οποία θα στηριχτεί η ποινικοποίηση και «τρομοκρατικοποίηση» του μεγαλύτερου κομματιού του εκεί χώρου.

Στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, τους αυτόνομους και τους αναρχικούς, οι αντιδράσεις ποικίλουν. Πολλοί ακόμα και αυτόνομοι αποστασιοποιήθηκαν καταγγέλοντας ως δολοφονία το γεγονός, χαρακτηρίζοντας το είτε σαν οργανωμένη από το κράτος

ή τους φασίστες προβοκάτσια, υπάρχει προηγούμενο κι οι υποψίες είναι βάσιμες, είτε σαν έργο ενός τρελού. Άλλοι άσκησαν κριτική στην πράξη χωρίς να αποστασιοποιηθούν κατανοώντας την αντίδραση αυτή αλλά χωρίς να την αποδεχτούν. Πάντως διακήρυξαν την αλληλεγγύη τους προς τον μέχρι τώρα μοναδικό κατηγορούμενο και την πίστη τους στις βίαιες μορφές αγώνα. Άλλοι πάλι, όπως στην Hazenstrape μια περιοχή του Αμβούργου που 'χουν καταληφθεί διάφορα κτίρια σχολείων μέσα από ένα πανώ τους: «δύο νεκροί (μπάτσοι) δεν είναι αρκετοί». Το σημαντικότερο σημείο πάντως είναι η αναγνώριση από πολλές πλευρές της αναγκαιότητας μιας συζήτησης, μιας ζύμωσης του χώρου γύρω απ' το αν και σε ποιο βαθμό προτείνονται οι δυναμικές διαδηλώσεις, ποια είναι η απήχηση στον κόσμο, που σταματά η μαζική μορφή αγώνα και αρχίζει ο ένοπλος, πώς εξασφαλίζεται η ακεραιότητα και η λειτουργικότητα όλων των συμμετεχόντων σε μια κινητοποίηση. Γίνεται φανερό ότι μπαίνει σε συζήτηση ένα ευρύτατο φάσμα θεμάτων που ούτως ή άλλως είχαν τεθεί και οι πυροβολισμοί ήταν η αφορμή ν' αναδυθούν. Πάντως δεν έλειψαν και οι εκτιμήσεις πως τα γεγονότα της 2ας Νοέμβρη πισωγύρισαν κατά πολύ το κίνημα σε μια στιγμή που είχε αρχίσει να αποκτά προβάσεις και σ' άλλα μετριοπαθέστερα στρώματα του πληθυσμού, και ίσως δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις μιας ευρύτερης κοινωνικής συναίνεσης πάνω στην οποία θα στηριχτεί η ποινικοποίηση και «τρομοκρατικοποίηση» του μεγαλύτερου κομματιού του εκεί χώρου.

Καταγγελία της Β. Βογιατζή

Δύο μήνες μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα την σύλληψή μου και των άλλων τριών (Μπουκουβάλα, Σμυρνιάου και Μαρίνου), τώρα που τα παραπληρητικά αντιτρομοκρατικά πυροτεχνήματα έχουν οβήσει, η πραγματικότητα απόμεινε γυμνή και πεντακάθαρη. Δεν είναι παρά μία ακόμη απεγνωσμένη προσπάθεια της Ασφάλειας να κατασκευάσει ενόχους, ελλείψει πραγματικών. Μία ακόμα σκευωρία με κακοφτιαγμένο σενάριο, τύπου Σερίφη, Μπεκράκη — Τσιτσιλιάνου, Ιατροπούλου και τόσων άλλων. Η τακτική είναι η ίδια, το σενάριο κοινό: Αφού δεν υπάρχουν στοιχεία ή αυτά που υπάρχουν δεν ενοχοποιούν κανένα, κατασκευάζονται κάποια άλλα που θα επιβαρύνουν άτομα που θεωρούνται ύποπτα.

— Το σπίτι με τον οπλισμό της οδού Καλαμά στα Σεπλίσια εμφανίστηκε σαν η μεγαλύτερη «επιτυχία» της ΕΛΑΣ μετά από δέκα χρόνια. Αυτή την ευκαιρία όμως δεν μπόρεσαν να την εκμεταλλευτούν κατάλληλα, μιας και δεν είχαν στα χέρια τους έτοιμους ενόχους για να καταδικάσουν. (Η τακτική του να τα φορτώνουν όλα στους Μπαλάφα, Λεοπόργλου, Τσουτσουβή, δεν καλύπτει την αποτυχία τους στο κεφάλαιο «τρομοκρατία» και δεν ικανοποιεί κανένα). Έπρεπε να αποκατασταθεί το χαμένο γόητρο της Αστυνομίας που είχε καταρρακωθεί πλέον, αφού όλες οι ενέργειες των οργανώσεων ένοπλης πάλης παρέμειναν ανεξίτηλες. Οι κατά καιρούς προσπάθειες να ενοχοποιηθούν αθώους είχαν αποτύχει παταγωδώς, ρεζίλιθηκαν δε δημόσια παρουσιάζοντας σαν τρομοκράτες τον χαφιέ τους Κρυστάλλη και κατασκευάζοντας πλαστές οργανώσεις όπως την περιβόητη «Αντιστρατιωτική Πάλη».

— Έτσι λοιπόν ένα ολόκληρο χρόνο μετά την ανακάλυψη των όπλων υποτίθεται ότι «βρήκαν» στην Καλαμά και ένα χειρόγραφο σημείωμά μου όπως και ένα αποτύπωμα του Μπουκουβάλα. Αν πράγματι όμως υπήρχαν γιατί περιμέναμε ένα ολόκληρο χρόνο για να δημοσιοποιήσουν τα περιβόητα πειστήρια; Γιατί επί ένα ολόκληρο χρόνο άφησαν ελεύθερους τους «τρομοκράτες» τώρα που επί τέλους τους είχαν στο χέρι; Φαίνεται ότι ο ευφυής σκηνοθέτης που συντόνισε την σημερινή σκευωρία, περίμενε μια πιο πρόσφορη κοινωνική συνθήκη για να την παρουσιάσει. Διαφορετικά μια τέτοια τακτική θα ήταν ενδεικτική του δείκτη ευφάνειας των κεφαλών της ΕΛΑΣ. Συνεχίζοντας παραπέρα ισχυρίζονται ότι στην οδό Καλαμά βρέθηκε «κλειδί που έχει σχέση με την εκτέλεση του Ουέλς από την 17 Νοέμβρη. Έτσι τώρα μπορούν να κατηγορηθούν ότι η επιχείρηση ήταν πράγματι μια «λαμπρή επιτυχία», αφού μπόρεσαν και «ακούμπησαν» επιτέλους τον πυρήνα της «τρομοκρατίας», την 17 Νοέμβρη. Θέλοντας και μη μας έρχονται στο νου οι πληροφορίες για συγκρότηση «ειδικών γραφείων» πάταξης της τρομοκρατίας και εκπόνησης σεναρίων, που είχαν διαρρεύσει στον Τύπο αμέσως μετά την συνεδρίαση της «ευρωαντιτρομοκρατικής» ΤΡΕΒΙ τον Απρίλιο του '87 και στην οποία είχε συμμετάσχει και ο Δροσολιάννης, όπως επίσης και η απάντησή του στην ερώτηση, εάν συνεργάζονται με τους Αμερικανούς στο θέμα της 17 Ν. Είχε πει: «Δεν κάνουμε επιλογή με ποιους συνεργαζόμαστε όταν πρόκειται να καταπολεμήσουμε την τρομοκρατία στη χώρα μας».

— Τα ανάλογα συμβαίνουν και με το **MADE IN GREECE** αστυνομικό μέρος του κατηγορητήριου, με τις κατηγορίες των διακεκριμένων κλητών και της πλαστογραφίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι κατηγορούμαι για κλοπή αυτοκινή-

του και πινακίδων τις ημέρες του τοκετού μου και λίγες μέρες μετά όταν εγώ νοσηλεύομαι για επιπλοκές της γέννας. Κατηγορούμαι επίσης για παραποίηση φωτογραφίας αστυνομικής ταυτότητας, την στιγμή που η κάτοχός της αναγνωρίζει τον εαυτό της στη φωτογραφία αυτή. Παρόλη όμως την εμφανή γελοιότητα των κατηγοριών, παραμένω ακόμη κρατούμενη μαζί με τον εντεκάμηνο γιό μου.

— Η εν ψυχρώ δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα από τους μπράβους τρομοκράτες των ειδικών δυνάμεων ήταν ένας ακόμη λόγος που ανάγκασε τους αστυνομικούς και πολιτικούς εγκέφαλους να επισπεύσουν τις διαδικασίες και να παρουσιάσουν τώρα την σκευωρία τους. (Εδώ πρέπει να θυμηθούμε ότι είχε προηγηθεί και άλλη μία απόπειρα δολοφονίας του Πρέκα όταν έκαναν κυριολεκτικά κόσκινο το αυτοκίνητο που επέβαινε τον Μάρτη του '87). Ο Πρέκας ήταν ιδανικός στόχος γι' αυτούς, για να βαφτιστεί κατ' αρχάς «τρομοκράτης» και να δολοφονηθεί αργότερα, μιας και αδυνατούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του, όντας φυγόδικος και κυνηγημένος. Με τον τεχνητό θόρυβο που καλλιέργησαν για εξαθρώσεις οργανώσεων, συλλήψεις τρομοκρατών, για επώνυμους ύποπτους που καταζητούσαν μεν αλλά δεν συνέλαβαν αν και αυτοί δεν κρύβονταν και ούτε είχαν λόγους να κρύβονται για γιάφκες και όπλα, και διογκώνοντας από την άλλη την δραστηριότητα των Μαρίνου, Σμυρνιάου εμπλεκόντάς τους σε κάθε γνωστή μέχρι σήμερα ομάδα ένοπλης πάλης, προσπάθησαν να μειώσουν τον αντίκτυπο της στυγνής δολοφονίας του Πρέκα (ήταν άλλωστε ένας τρομοκράτης, άρα καλά κάναμε και τον σκοτώσαμε), και να αποσπάσουν την κοινωνική συναίνεση για το δικαίωμα να δολοφονούν και να τρομοκρατούν χωρίς να λογοδοτούν ποτέ! (Ένα παράδειγμα: Αυτές τις μέρες διαβάσαμε στον τύπο ότι αφέθηκε ελεύθερος ο δράστης του μέχρι θανάτου ξυλοδαρμού του πολιτή Σταματόπουλου έξω από την Γενική Ασφάλεια, αστυνομικός Ζαφειράτος).

Η προσωπική συναισθηματική σχέση μου με τον Μιχάλη Πρέκα φαίνεται ότι αποτελεί ένα ακόμα αποδεικτικό στοιχείο της «τρομοκρατικής» μου δραστηριότητας. Εξ άλλου δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται προσπάθεια ενοχοποίησής μου. Από χρόνια καταχωρημένη στην λίστα των ύποπτων — και ύποπτα σ' αυτές τις περιπτώσεις τρομοκρατών τα άτομα εκείνα που η ιδεολογία και η πολιτική τους δράση εναντιώνεται στις κυρίαρχες επιλογές της εξουσίας — έχω υποστεί αλλεπάλληλες ανακρίσεις, έρευνες και ασφυκτικές παρακολουθήσεις, πράγμα που είχε επανειλημμένα καταγγείλει στον Τύπο.

Η φασιστική μεθόδευση της τωρινής σκευωρίας δεν είναι παρά το προίμιο μιας τακτικής, που με το πρόσχημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, στόχο έχει τον ολοκληρωτικό έλεγχο της κοινωνίας, τον κοινωνικό εκφασισμό κατά το Δυτικογερμανικό πρότυπο και την επέκταση της καταστολής σ' όλους τους χώρους της κοινωνικής δραστηριότητας. Ο κίνδυνος δεν απειλεί πια μόνο τους «αναρχικούς» και κάποιους δίδην «περιθωριακούς» αλλά κάθε ελεύθερο άνθρωπο με διαφορετική ιδεολογία από την κρατούσα. Είναι μια απειλή που μας «ακουμπάει» όλους.

Καλώ κάθε ελεύθερο σκεπτόμενο άνθρωπο, τους προοδευτικούς πολιτικούς και κοινωνικούς φορείς, να αντιπαθούν άμεσα στα φασιστικά κυβερνητικά σχέδια και μεθοδεύσεις και να εκδηλώσουν έμπραχτα την αντίθεσή τους.

Ευαγγ. Βογιατζή